

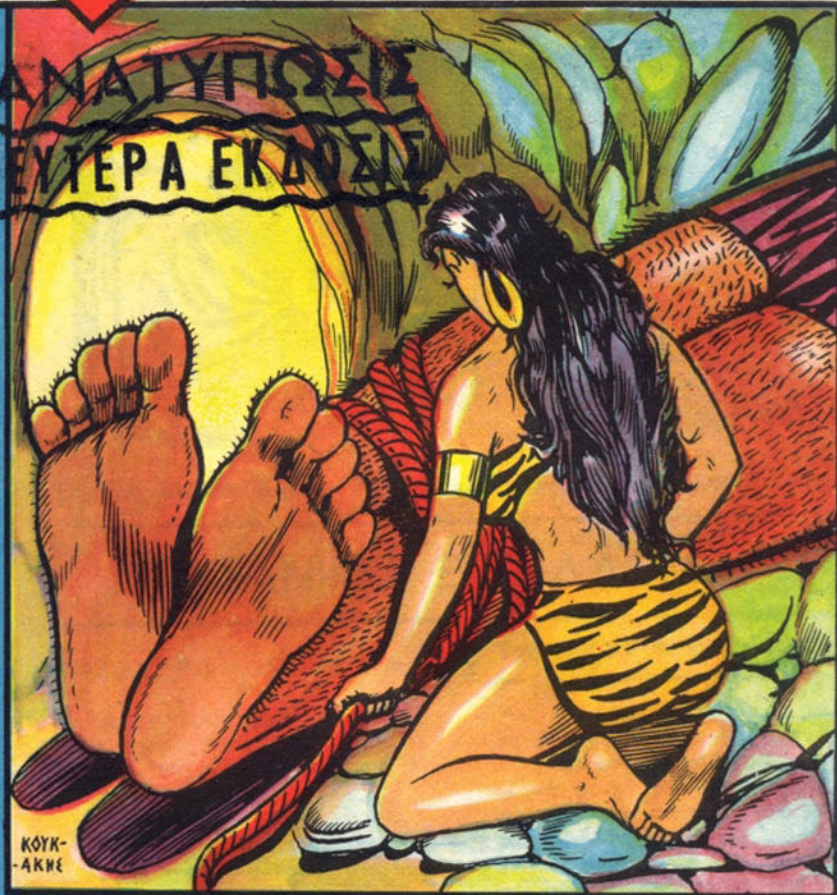
ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
69

ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ

ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

**“ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΠΕΡΦΑΝΕΙΑ ΣΟΥ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ ΕΛΛΗΝΑΣ,,
ΑΡΙΘ. 69 - ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ - ΔΡΑΧ. 2**

‘Ο Μάξ ‘Αρλαν δέχεται τρομακτικό κτύπημα στο κεφάλι του!

ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ

ΘΑΝΑΤΕΡΟ «ΚΑΡΑΟΥΛΙ»

‘Ο φοβερός και τρομερός
Ποκοπικό προχωρεί οίγοτρα
γουδώντας με άγριες διαθέ-
σεις:

«Γειά σας λεβέντες κόνικλοι,
με τις τρανές ατάρες σας!
‘Ετοιμαστήτε κ’ έφτασα
νά πάρω τις ψυχάρες σας!

Του ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

‘Απ’ την τρελλή χατζάρα μου
θά βρήτε τον μπελλά σας,
κ’ ή φουσκωτή κοιλάρα μου
θè νά γενή... φωλιά σας!
Δέν θά σάς σώση τò φευγιό,
ούτε κανέννας φράχτης
γιατι τυγχάνω τρομερός
καί πτυχιούχος... Σφάχτης»!

Είναι χαράματα!...

‘Ο Γκαούρ, ή Ταταμπού και ό Ποκοπίκο, κατεβαίνουν τά θράχια του θεόρατου βου νού τους.

Μά σάν φθάνουν κάτω, ά- μέσως χωρίζουν...

‘Ο μελαψός γίγαντας κ’ ή πανώρια συντρόφισσά του, τραβάνε πέρα γιά τά μεγάλα καρποφόρα δέντρα. Πρέπει— όπως κάθε πρωί — νά μαζέψουν γλυκόχυμα φρούτα γιά τή διατροφή τους...

‘Ο μικροσκοπικός μαύρος νάνος τραβάει μεγαλόπρεπα τή σκουριασμένη κι’ όδοντωτή χατζάρα του. Καί παίρνει αντίθετη κατεύθυνσι μουρμουρίζοντας:

— “Ωχ, άδερφέ!... Μέ ξε- λιγώσατε στή χορτοφαγία και στίς βιταμίδες, μέ τό συμπά- θειο! Θά πάω νά σπαράξω κανέναν άγριο κονικλαρά!..

Κι άμέσως άρχίζει νά σιγο τραγουδάη φάλτσα κα μέ ά- γριες διαθέσεις τό στιχάκι πού άκούσαμε παραπάνω...

“Ετσι, φθάνει σέ λίγο κον- τά σέ μιά δροσερή πηγή. Κι’ έκει στήνει τό θανατερό κα- ραούλι του...

“Όμως άλλοίμονο!... Αύ- τή τή φορά τρομερή λαχτάρα τόν περιμένει.

Και νά: Δέν έχουν περάσει λίγες στιγμές, όταν άπαίσια ούρλιαχτά σκίζουν τόν άέρα!

Ταυτόχρονα μιά μεγάλη ά γέλη από πεινασμένες βαινες παρουσιάζεται. Καί χύνεται πάνω του.

‘Ο άμοιρος Ποκοπίκο ξεφω νίζει σπαρακτικά,

— ‘Αμάν, άδερφέ μου, χά- θηκα!... Ρουφηχτός θά πάω σήμερις! Χλούπ και κάτω!..

Όμως, άφάνταστα σβέλτος καθώς είναι, προφθαίνει κι αύ- τή τή φορά: Σκαρφαλώνει σάν κυνηγημένος πίθηκος στό πιό κοντινό δέντρο.

Τά πεινασμένα θειρά μσζεύ- ονται τώρα κάτω, γύρω στόν κορμό του. Καί σηκώνοντας τά κεφάλια τους, κυττάζουν τό νάνο μέ λαίμαργ’ άνοικτά σαγόνια. Τά σάλια τους τρέ- χουν βροχή!

‘Ο Ποκοπίκο, από ψηλά, τά κοροϊδεύει:

— Σάν ξερολούκουμο μέ τηράτε, άδερφέ μου! Μά τί νά γίνη, θρέ παιδιά! Οικονομη- θήτε όπως - όπως και γλέ- πουμε...

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ!

‘Ο Γκαούρ και ή Ταταμπού —σκαρφαλωμένοι στό κλαδιά τών καρποφόρων δέντρων, πού δέν βρίσκονται και πολύ μακριά — άκούνε τά ούρλια- χτά τών θειριών. ‘Ακούνε και τά σπαρακτικά ξεφωνητά του άγαπημένου τους νάνου.

“Ετσι, κατεβαίνοντας γρή- γορα, τρέχουν άνήσυχoi πρós τά έκει. Κι άντικρύζουν μέ δέ- ος τά πεινασμένα θειρά.

‘Ο γιγαντόσωμος Έλληνας γυρίζει άνήσυχος στή συντρό- φισσά του:

— “Βαινες, Ταταμπού! τής κάνει. Κακό σημάδι αυτό! ‘Α- παίσια όρνια θά φανούν σέ λί- γο. Οί μαύρες φτερούγες τους θά σκοτεινιάσουν τόν ού

ρανό της Ζούγκλας!...

Σε λίγες στιγμές έχουν φθάσει πιό κοντά στο δέντρο που βρίσκεται σκαρφαλωμένος ο Ποκοπίκο. Καί τὰ φοβερά θεριά χύνονται τώρα πάνω σ' αὐτούς...

Οἱ δυὸ ἀτρόμητοι σύντροφοι παλεύουν καὶ κτυπιῶνται σάν λιοντάρια μαζί τους!... Ὁ ἕνας μὲ τὸ τρομακτικὸ του ρόπαλο. Ἡ ἄλλη μὲ τὸ φονικὸ μαχαίρι της...

Οἱ ὕαινες σχίζουν τίς μελαψὲς σάρκες τους μὲ νύχια καὶ δόντια!... Ὅμως καὶ τὸ ρόπαλο καὶ τὸ μαχαίρι κάνουν καλὰ τὴ δουλειά τους. Πολλά

ἀπ' τὰ θεριά σφαδάζουν κάτω, οὐρλιάζοντας μὲ πόνο καὶ σπαραγμό!...

Ψηλά στὰ κλαδιά τοῦ δέντρου, ὁ Ποκοπίκο διασκεδάζει μὲ τὸ μακελιὸ ποὺ γίνεται κάτω:

— "Ἐ, ρε πλάξ ποὺ θὰ σπάσω, ἀδερφέ μου! Ξεφωνίζει κατενθουσιασμένος.

Καὶ προσθέτει πανηγυρικά:

— Γειά σου Γκαουράκο λεβέντη καὶ καραμπουζουκλή! Χά, χά, χά!... Ἀμα δῆς τὰ σκούρα μὴ φοβοῦ! Σφύρα μου... ν' ἀνέβω πιὸ ψηλά!

Τὴν ἴδια στιγμή, τέσσερες ὕαινες μαζί, κτυπάνε, μὲ τὰ

Ὁ Τερατάνθρωπος Μποχάρ κτυπάει κάτω τὰ μανιασμένα θεριά.
Τὰ σκοτώνει!

μπροστινά τους ποδάρια, τὰ πλατειά στήθεια τοῦ μελαψοῦ γίγαντα.

Τὸ κτύπημα δὲν εἶναι μονάχα ξαφνικό, μὰ καὶ ἀφάνταστα δυνατό καὶ θίαιο!...

Ὁ Γκαούρ δὲν προφθαίνει ν' ἀντιδράσῃ καὶ νὰ συγκρατηθῇ. Γέρνει κατὰ πίσω...

Ἡ Ταταμποῦ κάνει σχεδὸν ταυτόχρονα, ἓνα κεραυνοβόλο πῆδημα. Βρίσκεται πίσω ἀπ' τὴ ράχι τοῦ συντρόφου της. Ζητάει νὰ τὸν στηρίξῃ. Νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ν' ἀνατραπῇ...

Ὁμως ἀλλοίμονο! Τίποτα δὲν καταφέρνει. Τὸ σῶμα τοῦ θρυλικοῦ γίγαντα εἶναι πολὺ θαρὺ. Καὶ στὴν πτῶσι τοῦ ὀγιαντόσωμος "Ελληνας παρασέρνει μαζί του κ' ἐκείνην. Πέφτει πάνω της!...

Καὶ τότε κάτι ἀναπάντεχο καὶ τραγικὸ γίνεται:

Τὸ μαχαίρι ποὺ κρατοῦσε ἡ μελαψὴ Κόρη, καρφώνεται στὸ δεξιὸ ποδάρι τοῦ Γκαούρ. Πίσω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ γόνατό του...

Κόκκινο ἀχνιστὸ αἷμα ἀρχίζει νὰ τρέχῃ!... Ὁ Γκαούρ πονάει ἀφάνταστα! Τοῦ εἶναι ἀδύνατο πιά νὰ σηκωθῇ. Νὰ σταθῇ ὀρθός. Νὰ συνεχίσῃ τὴν ὑπεράνθρωπη πάλη τοῦ μὲ τὰ μανιασμένα θεριά!...

Πάνω ἀπ' τὸ δέντρο ὁ νᾶνος γνωμάτευει πένθιμα:

— Τώρα... κλάφτα Χαράλαμπε, ἀδερφέ μου! Ἡ πλάξ παίρνει τέλος καὶ δεῦτε τελευταῖον ἀσπασμόν! Ὀλέ.

Ὁμως νά: Μὲ ἀσύλληπτη σθελτώσυνή ἡ Ταταμποῦ, τραβάει τὸ μαχαίρι ἀπ' τὸ πόδι

τοῦ ἀνήμεπου γίγαντα...

Καὶ ἀκράτητη σὰν λυσσασμένη τίγρη, χύνεται πάνω στὶς θάινες!...

Βάζει σὲ θανατερὸ κίνδυνο τὴ ζωὴ της γιὰ νὰ προστατέψῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸν ἀγαπημένο της σύντροφο! Κι ἀμέσως ἀρχίζει νὰ γίνεται κάτι ἀπίστευτο:

"Υστερ' ἀπὸ κάθε κτύπημα τοῦ μαχαιριοῦ της, πονεμένο οὐρλιαχτὸ ἀκούγεται. Καὶ ἀκολουθεῖ θαρὺς γδοῦπος κορμιοῦ ποὺ σωριάζεται κάτω!.

Δέκα θεριά σπαράζει μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Καὶ μέσα σὲ λίγες στιγμὲς μάλιστα!... Ἔτσι, καταφέρνει, προσωρινά, νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ τοῦ μελαψοῦ παλικαριοῦ ποὺ κοίτεται κάτω. Μὰ ἡ ἐντατικὴ κι ἀπεγνωσμένη προσπάθεια ποὺ κάνει, γρήγορα τὴν κουράζει!...

Σιγά - σιγά βλέπει πὼς χάνει τὶς δυνάμεις της. Φοθερὴ ἐξάντλησι ἀρχίζει νὰ νοιώθῃ.

Καταλαβαίνει πὼς ἀπὸ σιγμὴ σὲ σιγμὴ θὰ σωριαστῇ κάτω λιπόθυμη... Καὶ τότε:

Τότε τὰ πεινασμένα θεριά θὰ σπαράξουν τὸν ἀνήμεπο Γκαούρ!... Τὸν ἑαυτὸ της δὲν τὸν σκέπτεται καθόλου!...

Ὁ Ποκοπικό βλέπει ἀπὸ ψηλὰ τὸν τρομερὸ κίνδυνο:

— "Αειντε, βρὲ φουκαράδες! μοιρμουρίζε σκεπτικὸς. "Αν δὲν σᾶς προστατέψω σίγουρα θὰ γίνετέ μακαρίτες, μετὰ συγχωρήσιος! Ἀλλὰ τί νὰ κάνω; Μπορῶ νὰ σᾶς ἀφήσω κ' ἔτσι; Ἀνάθεμα τὴν ὦρα ποὺ γεννήθηκα «προστάτης τῶν κουτῶν καὶ ἀδυνά-

των»!

— Έτσι, σκαρφαλώνει άμέσως, σβέλτος σάν σκίουρος, στην κορφή του θεόρατου δέντρου που θρίσκειται. Κι' άπ' εκεί άρχίζει νά φωνάζη όσο πιο δυνατά μπορεί:

— Βοήθεια, θρέεεε!... 'Ο Γκαουράκος κ' ή Ταταμπούκα θά χηρέψουνε... ταυτοχρόνως!

Καί νά: Τά δαιμονισμένα ξεφωνητά του φέρνουν γρήγορα άποτέλεσμα.

Πρίν περάσουν λίγες στιγμές, Ένα τρομακτικό ούρλια χτό σχίζει τόν άέρα!...

Τά θεριά, που ήταν έτοιμα πιά νά σπαράξουν τή μελαψή Κόρη, τήν παρατάνε. Κι όλες μαζί οί ύαινες χύνονται τώρα σ' έναν τεράστιο άνθρωπο που πλησιάζει τρέχοντας...

'Ο διαβολεμένος νάνος, που πρώτος τόν βλέπει από ψηλά, μурμουριίζει με άπογοήτευσι:

— 'Ο μπάρμπα Κέφαλος, ά δερφέ μου! Μμμ!... Τώρα μάλιστα: Σωθήκαμε!

Κι άμέσως φωνάζει στους δυο μελλοθάνατους συντρόφους ειρωνικά:

— 'Ο Μποχαράκος καταφθάνει, μάγκες!... Τρυπώστε στίς... μασσέλες του για νά γλυτώσετε άπ' τά θεριά!

Πραγματικά είναι ο άπαίσιος τερατάνθρωπος!... Άφάνταστα τρομακτικές σκηνές ακολουθούν:

'Ο Μποχάρ φθάνει στο σημείο που γίνεται τó κακό. Με τó ένα τεράστιο χέρι του χουφτιάξει άπ' τή μέση τήν Ταταμπού. Με τ' άλλο άρπάζει

μιά - μιά, τις μανιασμένες ύαινες. Τις σηκώνει ψηλά. Τις κτυπάει με όρμη και λύσσα κάτω. Τις αφήνει στον τόπο!... Ούτε άνάσα δέν προφθάνουν νά πάρουν οί άμοιρες!...

Τόν άνήμπορο Γκαούρ δέν τόν βλέπει. Στο μεταξύ ó μελαψός γίγαντας είχε σουρθή μονάχος του. Βρίσκεται τώρα κρυμμένος μέσα σ' ένα μεγάλο πυκνό θάμνο.

'Ο Ποκοπίκο παρακολουθεί από ψηλά τόν Τερατάνθρωπο που κτυπάει κάτω και σκοτώνει τά θεριά. Του φωνάζει μ' ένθουσιασμό.

— Πολύ σέ γουστάρω, άδερφέ μου!... Άρχισες γλέπω νά παίρνης τά... κόλπα μου! Έτσι κ' εγώ θροντοκοπάω κάτω τους... έλεφαντάδες. Άμέεε;!

'Ο άδάμαστος Μποχάρ έξακολουθεί νά σπέρνη τόν δλεθρο στις πεινασμένες ύαινες!

Οί μισές άπ' αυτές βρίσκονται σέ λίγο κάτω σκοτωμένες. Οί άλλες μισές τó θάζουν στα πόδια τρομαγμένες και πανικόβλητες. Τρέχουν νά σώσουν τά θρωμερά τομάρια τους!...

Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ!

'Ο άπαίσιος Μποχάρ φέρνει τώρα τήν άμοιρη Ταταμπού μπροστά στο τεράστιο άνοικτό στόμά του. Έτοιμάζεται νά τήν καταβροχθίση...

'Η στιγμή είναι άφάνταστα τραγική!...

Όμως ό διαβολεμένος νά-

νος έχει μυαλό θηλυκό που γεννιάει περίφημες ιδέες.

Καί νά: Πάνω απ' τὰ κλαδιά τού δέντρου που θρίσκειται, τού φωνάζει:

— “Ε, μπάρμπα Κεφάλα! Μεγάλο κοροϊδο τυγχάνεις, ά δερφέ μου! “Αν ήσουν έξυπνος δέν θά την χλαπαχλούπιζες την κυρά Λουκούμω! Θά την έβαζες στο ... ψυγείο για νά την κολατοΐσης προσεχώς! “Ωσου, δηλαδή, νάρθη ό Γκαουράκος νά τη λευτερώση. “Οπότε θά «περιδρόμιαζες» κι αύτήνε κι αύτόνε! Τούτέστι μ' ένα συμπάρο δυό τριγόνια! “Ο Τερατάνθρωπος θρίσκει σωστά κ' έξυπνα τὰ λόγια τού Ποκοπίκο. Καί, φυσικά, δέν καταδροχθίζει την πανώρια Κόρη!... Διατάζει μονάχα τó νάνο:

— Τρέξε, σκύλε, νά πής στον Γκαούρ πώς κρατάω σκλάβα τη συντρόφισσά του στο κόυφιο θουνό μου. Καί πώς σέ στέλνει εκείνη για νά τού πής νά ρθή γρήγορα νά τη λευτερώση!...

Σχεδόν άμέσως όμως αλλάζει γνώμη:

— “Ε, μαύρο ποντίκι, τού λέει. Γκρεμοτσακίσου κάτω απ' τó δέντρο. Κ' έλα μαζί μου καλύτερα νά φάω κ' έσένα...

“Ο Ποκοπίκο, από ψηλά, τόν κοροϊδεύει:

— Χά, χά, χά!... Κρίμας τó μπόι σου, άμπλασούμπλα! Χί, χί, χί!... Μά τόσο ξελιγμένος πεινάλας είσαι τó λοιπόν; Χό, χό, χό!... Τί θά φάς από μένα, θρέ κακομοί-

ρη; “Εγώ είμαι ένα μεζεδάκι τού... ούζου! Χού, χού, χού!

“Ο Μποχάρ άγριεύει τώρα. Τόν φοβερίζει:

— “Αν δέν κατέθης σκύλε, θ' άνέβω έγώ!...

“Ο νάνος ρίχνει «λάδι στη φωτιά», όπως λένε:

— “Ανέβα ντέ άν σου θα-στάη! τού φωνάζει. “Ανέβα θρέ «μικρόβιο» νά σου σπάσω τὰ μούτρα!...

Μανιασμένος ό Τερατάνθρωπος αρχίζει νά σκαρφαλώνη στο δέντρο... “Ομως είναι άφάνταστα θαρύς, όπως ξέρου με. Καί τὰ χοντρά χαμηλά κλαδιά λυγίζουν κάτω απ' τὰ πόδια του.

Μά ό Ποκοπίκο — άνάλαφρος καθώς είναι — πηδάει από κλαδι σέ κλαδι σαν σκίουρος. Κι από δέντρο σέ δέντρο σαν πουλί!...

“Ετσι, γρήγορα καταφέρνει νά τού ξεφύγη. Χάνεται μακριά πρós τη Δύσι. Σίγουρα θά τραβάη για τη σπηλιά τού “Αρχοντα της Ζούγκλας.

“Ο θαρύς και δυσκίνητος Μποχάρ δέν μπορεί θέβαια νά τόν άκολουθήση. Καί απογοητευμένος για την άποτυχία του κάνει νά κατέβη απ' τó δέντρο:

“Ομως ξαφνικά κάτι φοβερό κι άναπάντεχο γίνεται: Τó κλαδι που πατάει σπάζει! Καί ό Τερατάνθρωπος υπεργίγαντας, κρατώντας πάντα στην παλάμη του την Ταταμπού σω ριάζεται κάτω.

“Ο Τερατάνθρωπος κτυπάει — αλλοίμονο — τó κεφάλι του σέ μιá πέτρα. Καί μένει ξε-

“Όμως άλλοίμονο! ‘Ο μεθυσμένος ‘Αμερικανός έχει μια τραγική περιπέτεια...

ρός!...

‘Η Ταταμπού — εύτυχως — πέφτει πάνω στο απέραντο κορμί του. Δεν παθαίνει τίποτα!

“Ετσι, πετιέται άμέσως όρθη και χαρούμενη για τη σωτηρία της. Κόβει γρήγορα από τα γύρω δέντρα χοντρά χορτόσχοινα. Και δένει τον άναίσθητο Μποχάρ χειροπόδαρα!

“Υστερα, μ’ ένα πήδημα θρίσκειται κοντά στον άγαπημένο της σύντροφο. Καθαρίζει την πληγή του ποδαριού του. Μαζεύει από γύρω και θάζει πάνω της τα θαυματουργά βότα-

να που αυτή μονάχα ξέρει.

Τέλος τόν βοηθάει να σηκωθεί...

‘Αδύνατον όμως! ‘Ο Γκαούρ πονάει αφάνταστα σέ κάθε κίνηση που κάνει. Με κανένα τρόπο δεν μπορεί να σταθί όρθός.

‘Η άμοιρη ‘Ελληνίδα θρίσκειται σέ άπόγνωση. Δεν ξέρει τί να κάνει...

Και νά: Τό σκοτεινό μυαλό της φωτίζεται ξαφνικά. Ψιθυρίζει στον πονεμένο σύντροφο:

— Μείνε έσύ έδώ, άγαπημένε μου!... Θα τρέξω να θρώ τόν Μάξ “Αρλαν... Έγώ δεν μπορώ νά σέ σηκώσω στά χέ

ρια μου!... Θά τον παρακαλέσω νά ρθῇ αὐτός..

Ἀμέσως ἀρχίζει νά σκεπάζῃ μὲ κλαδιά τὸ ἀνήμπορο μελαψὸ παλικάρι. Θέλει νά τὸ προστατέψῃ ἀπ' τὰ μάτια ἀνθρώπων καὶ θεριῶν.

Τέλος ξεκινάει θιαστική. Τρέχει γιὰ τὴν καλύβα τοῦ Ἀμερικανοῦ τυχοδιώκτη.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ!

Ὡσπου κάποτε φθάνει ἐκεῖ.

Ἡ πόρτα τῆς εὐρύχωρης ξυλένιας καλύβας εἶναι ἀνοιχτή. Καὶ ἡ πανώρια Τατάμπου, χωρίς νά κοντοσταθῇ στὸ κατώφλι τῆς, μπαίνει ἀλαφιασμένη μέσα...

Ὁ Μάξ Ἀρλαν, καθισμένος σ' ἓνα σκαμνί, ἔχει ἀνασηκώσει μιὰ μπουκάλια κονιάκ. Καὶ ρουφαίει μὲ λαχτάρα τὸ περιεχόμενό τῆς.

Εἶναι τύφλα στὸ μεθύσι. Βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια!

Ἡ Ἑλληνίδα Κόρη τὸν ἰκετεύει:

— Παράτησε τὸ πιστό, Μάξ. Ἔλα ἀμέσως μαζί μου! Ὁ Γκαοῦρ εἶναι βαρειά κτυπημένος στὸ πόδι. Δὲν μπορεῖ οὔτε ὀρθὸς νά σταθῇ!... Τὸν ἔχω κρύψει σὲ κάποιο θάμνο. Κάπου ἐκεῖ κοντὰ του θρίσκει ἀναίσθητος κι ὁ Τερατάνθρωπος Μποχάρ. Τοῦχω δέσει μὲ χορτόσχοινα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια. Ἀν συνέλθῃ μπορεῖ νά τὰ σπᾶσῃ. Καὶ νά σπαράξῃ τὸ σύντροφό μου!... Ὑστε-

ρα εἶναι γιὰ σένα ἡ καλύτερη εὐκαιρία νά κάνῃς τὸν Τερατάνθρωπο σκλάβο σου. Νά τὸν μεταφέρῃς στὴν Ἀμερική. Νά γίνῃς, ἀπ' αὐτὸν, πολὺ πλούσιος, ὅπως ἐσὺ ὁ ἴδιος λές... Πᾶμε λοιπὸν καλὲ μου ἀνθρώπε!... Πᾶμε νά μὲ βοηθήσῃς...

Στὴ μέση τῆς καλύβας θρίσκεται ἓνα πρωτόγονο τραπέζακι. Ὁ Μάξ Ἀρλαν παρατάει, πάνω σ' αὐτό, ἄδεια πιά, τὴ μπουκάλια τοῦ κονιάκ. Κυττάζει ἀλόκοτα τὴν πανώρια Ἑλληνίδα Κόρη. Καὶ χαμογελῶντας μεθυσμένα, μурμουρίζει ψευδᾶ:

— Καλᾶ... Ἀστους ὅμως αὐτοὺς... Πᾶμε αὖριο... Κάτσε τώρα νά πιοῦμε. Ἐχω κι ἄλλες μπουκάλια κονιάκ... Κάτσε νά κουβεντιάσουμε λιγάκι... Καὶρὸ εἶχα νά σὲ δῶ... Κι ὁμόρφηνες πολὺ, μὰ τὴν πίστι μου! Χά, χά, χά!...

Ἡ Τατάμπου τὸν καρφώνει μὲ τὰ μαυροπράσινα μάτια τῆς.

— Μάξ, εἶσαι πολὺ μεθυσμένος! τοῦ κάνει. Δὲν ξέρεις τί λές!... Βρέξε μὲ νερὸ τὸ κεφάλι σου. Κύτταξε νά ρθῇς στὰ σύγκαλά σου!... Γιατὶ λίγο ἀν χασομερίσουμε ὁ Γκαοῦρ μπορεῖ νά χάσῃ τὴ ζωὴ του. Καταλαβαίνεις λοιπὸν;

Ὁ Ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης καυχάζεται μεθυσμένα:

— Χά, χά, χά!... Πολὺ μ' ἀρέσει νά θυμῶνῃς, ὁμορφούλα μου! Γίνεσαι ἀκόμα πιὸ χαριτωμένη!... Κάθῃσε τώρα νά πιοῦμε... Θά σοῦ πῶ κ' ἐνα μεγάλο μυστικό: Σ' ἀγα-

πῶ, Ταταμπού! Ἡ καρδιά μου τόσον καιρό, σπαράζει κρυφά γιὰ σένα!... Ἄμα δὲν ἔχω πιεῖ, ντρέπομαι νὰ σοῦ μιλήσω!... Κάτσε, λοιπόν, νὰ πιούμε. Μπορεῖ νὰ μ' ἀγαπήσης κ' ἐσύ. Ποῦ ξέρεις!...

Ἡ πανώρια συντρόφισσα τοῦ Γκαούρ τὸν κυττάζει μ' ἀηδία:

— Εἶσαι ἓνας ἀνάνδρος! ἔνας πρόστιχος! Ἕνα κτῆνος! Ἀμέτρητες φορὲς ἔχεις θρεθῆ σὲ κίνδυνο. Ὅμως ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας σ' ἔσωσε ἀπ' τὸ θάνατο, θάζοντας σὲ μεγαλύτερο κίνδυνο τῇ δικῇ του ζωῇ! Τώρα ποῦ κινδυνεύει ὁ Γκαούρ, ἐσύ πίνεις κονιάκ! Καὶ κάνεις ἀνήθικες προτάσεις στὴ συντρόφισσά του! Μὰ ἐννοια σου, τιποτένιε: θὰ τὸ πληρώσης ἀκριβά!...

Ἔτσι τοῦ μιλάει ἡ περήφανε Ταταμπού. Καὶ γυρίζοντας ἀμέσως κάνει νὰ φύγει...

Μὰ ὁ Μάξ Ἀρλαν προφθαίνει. Μ' ἓνα πήδημα θρίσκειται πρῶτος αὐτός, μπροστὰ στὴν ἀνοικτὴ πόρτα τῆς καλύθας. Τὴν κλείνει γρήγορα. Τὴν κλειδώνει ἀπὸ μέσα. Ὑστερα, χώνοντας τὸ κλειδί στὴν τσέπη του, μουγγρίζει ἀπαίσια:

— Ὅχι!... Δὲν θὰ ξαναφύγῃς ἀπὸ δῶ μέσα! Γιατὶ μονάχα ἐγὼ ἀξίζω στὴ ζούγκλα!... Ὁ Γκαούρ εἶναι ἓνας ἀγριάνθρωπος. Δὲν σοῦ ταιριάζει!... Ἄν μᾶς ἐνοχλήσῃ θὰ τὸν σκοτώσω σὰν σκυλί!...

Ἡ Ταταμπού τὸν σπρώχνει θάνασσα:

— Τραβήξου κτῆνος!... Ἄ νοιξέ μου νὰ φύγω!... Κ' ἐ-

να μονάχα πρέπει νὰ ξέρης: Ἐγὼ εἰμαι Ἕλληνίδα! Ζῶντα νῆ ποτὲ δὲν θὰ πέσω στὰ θρωμέρα σου χέρια!...

Ὁ μεθυσμένος Ἀμερικανὸς ἀπλώνει τώρα τὰ χέρια του. Κάνει νὰ τὴν ἀρπάξῃ.

Ὅμως ἡ μελαψὴ Κόρη τοῦ ξεφεύγει. Τρέχει γύρω - γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι. Καθὼς ἐκεῖνος τὴν κυνηγᾷ.

— Στάσου! τῆς φωνάζει βραχνά. Πάρ'το ἀπόφασι: Δὲν θὰ γλυτώσῃς ἀπὸ μένα!...

Ἡ ἄμοιρη Ταταμπού θρίσκειται σὲ ἀφάνταστα δύσκολη θέσι. Πρέπει λοιπόν ν' ἀμυνθῇ. Νὰ προστατέψῃ τὸν ἑαυτὴ της... Καὶ τραβάει τὸ μαχαίρι.

— Μὴ μ' ἀγγίξης, σκύλε! οὐρλιάζει ἀγρία. Θὰ σὲ σκοτώσω!...

Καὶ συνεχίζει νὰ τὸν ἀποφεύγει τρέχοντας γύρω στὸ τραπέζι...

Μὰ ὁ Μάξ Ἀρλαν — τύφλα στὸ μεθῆσι καθὼς εἶναι — δὲν λογαριάζει τὴ θανατερὴ λάμα τοῦ μαχαίριου της. Ζητάει νὰ τὴν ἀρπάξῃ στὴν ἀγκαλιά του!

Καὶ νά: Τὸ «θύμα» του στέκεται ἀτυχό:

Ξαφνικά ἡ Ταταμπού σκουντάφτει σ' ἓνα ἀπὸ τὰ ποδάρια τοῦ τραπεζιοῦ. Καὶ καθὼς σεβριάζεται κάτω, τὸ μαχαίρι ξεφεύγει ἀπ' τὴν παλάμη της. Τινάζεται πέρα. Κάτω ἀπ' τὸ ράντζο τοῦ Ἀμερικανοῦ.

Ὅμως, ἡ ἄμοιρη, ἀμέσως καταφέρνει νὰ πεταχτῇ ὀρθή. Ἐνῶ ὁ Μάξ Ἀρλαν καυχᾶται πάλι μεθυσμένα:

— Χά, χά, χά!... Τώρα είσαι άοπλη! Κ' εβκολα θά γίνης συντρόφισσά μου!...

Έτσι, τυφλωμένος από τὸ πάθος του, χύνεται γιὰ μιὰ ἀ κόμα φορά νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ.

Μὰ ἡ ὑπέροχη Ἑλληνίδα δὲν τὰ χάνει. Μὲ μιὰ ἀφάνταστα γρήγορη κίνησι ἀρπάζει ἀπὸ τὸ τραπέζι τὸ ἄδειο μπου κάλι τοῦ κονιάκ. Τὸ σηκώνει ἀκαριαία. Καὶ μὲ λύσσα καὶ μανία τὸ κατεβάζει στὸ κεφάλι τοῦ μεθυσμένου κτήνους!

Ὁ Ἀμερικανὸς θυάζει πονεμένο θογγητό. Τὸ κτύπημα ποὺ δέχτηκε ἦταν τρομερό! Καὶ σωριάζεται κάτω ἀναίσθητος.

Ἡ μελαψὴ Κόρη χώνεται ἀμέσως κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι. Ξαναπαίρνει τὸ μαχαίρι της...

Ῥότερα σκύβει πάνω στ' ἀναίσθητο κορμὶ τοῦ Μάξ Ἀρλαν. Παίρνει ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ κλειδί τῆς πόρτας. Τὴν ἀνοίγει. Βγαίνει ἔξω. Τρέχει σὰν τρελλή!...

Ὅμως γρήγορα συνέρχεται... Ἡ Ταταμποῦ εἶναι Ἑλληνίδα. Δὲν θασάει ἡ καρδιά της νὰ ἀφήσῃ ἀσὸθήθητο ἕναν κτυπημένο κι ἀναίσθητο ἄνθρωπο!...

Τί κι ἂν ἡ ἴδια τὸν κτύπησε; Τί κι ἂν αὐτὸς ζήτησε νὰ προσβάλλῃ τὴν τιμὴ της!

Καὶ κοντοστέκεται γιὰ λίγες στιγμές. Ἀναποφάσιστη καὶ θαθειά συλλογισμένη!...

Τέλος γυρίζει μπρὸς - πίσω. Ξαναμπαίνει στὴν καλύβα. Ψάχνει θιαστική. Βρίσκει σὲ μιὰ γωνιά ἕνα ξυλένιο δο-

χεῖο μὲ νερό. Τὸ ἀδειάζει στὸ κεφάλι τοῦ ἀναίσθητου Ἀμερικανοῦ...

Ὁ Μάξ ἀρχίζει νὰ σαλεύῃ. Ὡσου σὲ λίγες στιγμές συνέρχεται. Ἀνοίγει τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια του. Ἀντικρύζει σκυμμένη πάνω του τὴν πανώρια Ταταμποῦ. Καταλαβαίνει πὼς αὐτὴ τὸν ἔχει συν-εφέρει.

Ὅμως ἡ μελαψὴ Κόρη τὸν παρατάει τώρα. Ἀνασηκώνεται θιαστική. Μ' ἕνα πῆδημα βρίσκεται στὸ κατώφλι τῆς πόρτας. Ξαναβγαίνει ἔξω. Φεύγει σὰ νὰ τὴν κυνηγᾶνε. Σὰ νὰ ντρέπεται γιὰ τὴν καλὴ σὺνὴ ποὺ ἔκανε σ' ἕναν κακοῦργο!...

Ὅμως, σχεδὸν ταυτόχρονα πετιέται ὀρθὸς καὶ ὁ πανώριος Μάξ Ἀρλαν. Βγαίνει κι αὐτὸς ἔξω. Τρέχει ξωπίσω τῆς φωνάζοντας:

— Στάσου! Στάσου, Ταταμποῦουου!...

Ἡ ὑπέροχη Ἑλληνίδα ἀκούει τίς φωνές του. Μὰ οὔτε γυρίζει κὰν νὰ κυττάξῃ. Τρέχει ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ. Βιάζεται νὰ φθάσῃ στὸ θάμνο ποὺ βρίσκεται κρυμμένος ὁ Γκαούρ. Ἐκεῖ κοντὰ στὸν δεμένο κι ἀναίσθητο Τερατάνθρωπο!...

Ὁ Ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης δὲν σταματάει. Τρέχει πιὸ γρήγορα ἀπ' αὐτὴν... Τὸ τρομερὸ κτύπημα ποὺ δέχτηκε στὸ κεφάλι τὸν ἔχει ξεμεθύσει.

Καὶ νά: Γρήγορα φθάνει τὴν πανώρια Κόρη. Τρέχει τὴν πλάϊ της. Καὶ τῆς μιλάει

ντροπιασμένος:

— Συχώρεσέ με Ταταμπού, Σου φέρθηκα άνανδρα! Πρό-
στυχα!... Είμαι ένας παλη-
άνθρωπος! Ένας τιποτένιος!
Όμως ή καλωσύνη σου μ' έ-
κανε νά νοιώσω τὸ λάθος
μου! Νά μετανοιώσω πικρά!.

»Τώρα μιὰ χάρι ζητάω μο
νάχα: "Αφήσέ με νά σέ βοη-
θήσω! Καί τή ζωή μου θά θυ-
σιάσω γιά νά σώσω τόν Γκα-
ούρ! Αὐτόν τόν τυχερό κι εὐ-
τυχισμένον άνθρωπο ποῦχει
κερδίσει τήν καρδιά σου! Τήν
ἀγάπη σου!...

Ἡ περήφανη Ἑλληνίδα ση-
μασία δέν δίνει στά λόγια
του. Συνεχίζει νά τρέχει ἀλα-

φιασμένη. Οὔτε καν γυρίζει
νά τὸν κυττάξη...

"Όμως, ἀλλοίμονο!... Ξα-
φνικά ὁ Μάξ Ἄρλαν πού τήν
ἀκολουθεῖ, θγάζει τρομαγμέ-
νο ξεφωνητό. Καί σωριάζεται
βαρὺς κάτω...

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΜΑΥΡΙΖΕΙ!..

Ἡ Ταταμπού ἀκούει τή φω-
νή καί τὸ γδοῦπο τοῦ κορμιοῦ
του. Καί σταματώντας γυρί-
ζει ἀνήσυχη πρὸς τὸ μέρος
του.

Τὰ μεγάλα μαυροπράσινα
μάτια της ἀνοίγουν ἀμέσως
διάπλατα ἀπὸ τρόμο καί φρέ-
κη:

Τὸ μαυροπράσινο φίδι φεύγει σφυρίζοντας δαιμονισμένα.

"Ένα τεράστιο μαύρο φίδι, με πράσινες βούλες, είχε τυλιχτή αναπάντεχα στα πόδια του Αμερικανού. Καί τον ξέκανε να γκρεμοτσακιστή κάτω!... Τώρα κουλουριάζεται γρήγορα σ' ολόκληρο το κορμί του... Τον σφίγγει με αφάνταστη δύναμη και μανία. Με πραγματική λύσσα!...

Τά κόκκαλα του γιγαντώσωμου Άνδρα τρίζουν απάισια! Ο άμοιρος θογγάει θραχνά! Πνιγμένα!

Στό πανώριο πρόσωπο της Έλληνίδας ζωγραφίζεται τώρα μιὰ έκφραση άγριας χαράς. Τοῦ φωνάζει με ικανοποίηση και σαδισμό:

— Έπὶ τέλους, Κακοῦργε! Έφτασε ἡ ὥρα νὰ θρῆς τὸ θάνατο ποῦ σοῦ ἀξίζει!... Ἡ Ζούγκλα μας θὰ καθαρῖση ἀπ' τὴ θρωμερὴ σου ὑπαρξί!

"Ετοι τοῦ λέει με τὰ χεῖλια. Μὰ ἡ ὑπέροχη ψυχὴ της δὲν συμφωνεῖ καθόλου μ' αὐτά...

Καὶ νά: Ἀμέσως ξυπνάει μέσα της ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος ἀνώτερος ἀπ' τὸ μῖσος καὶ τὴν ἐκδίκησι. Τραβάει γρήγορα τὸ ἀστραφετὸ μαχαίρι της. Χύνεται νὰ σῶση τὸν ἐχθρό, ποῦ πρὶν λίγες στιγμές, χαίρόταν γιὰ τὸ φρικτὸ χαμό του!...

Ὁμως, μόλις πλησιάζει, τὸ τεράστιο μαυροπράσινο φίδι, τὴν ἀρπάζει. Μὲ τὸ μακρὸ κρῦο κορμὶ τοῦ ἀγκαλιάζει τῶρα κι' αὐτήν. Τυλίγει τίς θανατερές κούλουρες τοῦ καὶ σ' οὓς δυὸ τοῖς. Τοὺς σφίγγει μὲ τρομακτικὴ δύναμη!...

Ὁ Μάξ "Αρλαν καὶ ἡ Τα-

ταμποῦ θρίσκονται τῶρα κοντὰ - κοντά: Ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου.

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα κάνει ἀπεγνωσμένες προσπάθειες με τὸ φονικὸ μαχαίρι της. Ὁμως τίποτα δὲν καταφέρνει. Τῆς εἶναι ἀδύνατο νὰ δώση στὸ χέρι της τὴν κίνησι ποῦ πρέπει. Μὲ κανένα τρόπο δὲν βολεύεται νὰ κτυπήσῃ τὸ ἀπαίσιο ἔρπετό...

Τὸ ἴδιο κι ὁ Ἀμερικανὸς. Στὸ δεξιὸ χέρι κρατᾷ τὸ πιστόλι. Τραβάει τὴ σκανδάλη ἢ κἀνὴν τοῦ ξερνάει πολλές φορὲς φωτιά καὶ πυρωμένο σίδερο! Ὁμως, χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα κ' ἐκεῖνος. Πυροβολεῖ χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ σκοπεύσῃ. Καὶ φυσικὰ τὰ βλήματά του δὲν θρίσκουν τὸ φοβερὸ φίδι!...

"Ετσι, ἄνδρας καὶ γυναῖκα, σὰν ἀγκαλιασμένοι σφικτὰ ἀπὸ τὸ σφίξιμο τοῦ ἔρπετου, χαροπαλεύουν κ' οἱ δυὸ μαζί...

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Μάξ, "Αρλαν, ἀναστενάζοντας πονεμένα ψιθυρίζει εὐτυχισμένος:

— "Ετσι, ὅπως θρίσκομαι τῶρα ἐς πεθάνω χίλιες φορὲς!... Ποτὲ δὲν θὰ μπορούσα νὰ φανταστῶ ἕνα θάνατο τόσο γλυκό!...

Ταυτόχρονα σχεδόν, γέρνει λιπόθυμος!

Τὸ ἴδιο κ' ἡ πανώρια «Κόρη τῆς Ζούγκλας». Ἀπὸ τὸ θανατερὸ σφίξιμο τοῦ φιδιοῦ ποῦ συνεχίζεται με πιότερη δύναμη καὶ λύσσα, νοιώθει τὴν ἀνάσα της νὰ κόβεται. Τὰ μάτια της νὰ σκοτεινιάζουν...

"Ωσου σὲ λίγες στιγμές γέρνει κι αὐτὴ ἀναίσθητη στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἔχθρου της.

Τὸ πεινασμένο φίδι εἶναι τῶρα λεύτερο νὰ τσακίση, χωρὶς ἀντίδρασι, τὰ κόκκαλά τους. Νὰ τοὺς καταβροχθίσῃ λαίμαργα!

Μὰ δὲν προφθαίνει...

Ξαφνικά ὁ καθαρὸς γαλάζιος οὐρανὸς ἀρχίζει νὰ σκοτεινιάζῃ!...

ΣΩΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ!

Ἀμέτρητα καὶ τεράστια μαῦρα ὄρνια περνοῦν ἀπὸ πάνω κράζοντας ἀπαίσια καὶ τρομακτικά!...

Τὸ φοβερό φίδι ξαφνιαίνεται. Σηκώνει ἀνήσυχο γιὰ μιὰ στιγμή, τὸ κεφάλι του. Ἀντικρύνει μὲ τρόμο τὰ φτερωτὰ θηρία!...

Ἐνα ἀπαίσιο σφύριγμα θγαίνει ἀπ' τ' ἀνοικτὸ του στόμα!... Ξετυλήγεται ἀπὸ τὰ κορμιὰ τῶν ἀναίσθητων θυμάτων του. Τὰ λευθερώνει...

Ἀμέσως σέρνεται γρήγορα... Τρέχει φοβισμένο καὶ κρύβεται στὴ σκοτεινὴ τρύπα του. Στὴ βρωμερὴ φωλιά του.

"Εἶται γίνεται πάντα στὴ Ζούγκλα. Σ' αὐτὸ τὸ βασίλειο τοῦ ἀτέλειωτου ἀλληλοσπαραγμοῦ: Τὰ φίδια φοβοῦνται ἀφάνταστα τὰ ὄρνια. Τρέμουν μόλις τ' ἀντικρύνουν!... Τὰ φτερωτὰ θηρία κτυπᾶνε μὲ τὸ σκληρὸ ράμφος τὰ κεφάλια τους. Τὰ σκοτώνουν. Καὶ τὰ καταβροχθίζουν ἀμέσως λαίμαργα...

.....
Σὲ λίγο, ὁ σκοτεινιασμένος οὐρανὸς τῆς Ζούγκλας, ἀρχίζει νὰ φωτίζεται. Τ' ἀμέτρητα μαῦρα ὄρνια περνοῦν. Χάνονται σιγὰ - σιγὰ, στὸ θάθος τοῦ ὀρίζοντα...

Πρῶτος συνέρχεται ὁ Μάξ "Αρλαν. Ἡ πανώρια Ταταμποῦ βρίσκεται ἀκόμα ἀναίσθητη στὴν ἀγκαλιά του. Ὁ Ἀμερικανὸς κυττάζει γύρω του χαμένα. Τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ πῶς βρίσκονται ἀκόμα στὴ ζωὴ. Πῶς τὸ πεινασμένο φίδι ἐξαφανίστηκε χωρὶς νὰ τοὺς κἀν κακὸ.

Τώρα κυττάζει μὲ ἀνείπωτο θαυμασμὸ τὸ πανώριο πρῶσωπο τῆς ὑπέρροχης Ἑλληνίδας. Τῆς ἀγνῆς συντρόφισσας τοῦ Γκαούρ. Καὶ ψιθυρίζει:

— Ἡ καρδιά μου εἶναι σκληρὴ σὰν τὴν πιὸ σκληρὴ πέτρα!... Ποτέ μου δὲν εἶχα νοιώσει ἀγάπη γιὰ καμμιά γυναῖκα στὸν Κόσμο!... Μονάχα ἐσύ, Ταταμποῦ κατάφερες νὰ μαλακώσης καὶ νὰ ζεστάνῃς τὴν καρδιά μου!... Μονάχα ἐσύ μπόρεσες — χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς — νὰ τὴν κάνῃς νὰ νοιώσῃ τὴ γλυκεῖα πίκρα τῆς Ἀγάπης!...

Ἀμέσως, σηκώνει τὴν ἀναίσθητη Κόρη στὰ γερά μπράτσα του. Τὴ φέρνει γρήγορα σὲ μιὰ κοντινὴ δροσερὴ πηγὴ. Βρέχει μὲ νερὸ τὸ κεφάλι της. Καὶ γρήγορα τὴ συνεφέρει...

Ἡ Ταταμποῦ πετιέται ὀρθή. Κι αὐτὴ ἀπορεῖ πῶς βρίσκονται κ' οἱ δύο τοὺς ἀκόμα ζωντανοί. Τὰ μάτια τῆς ψά-

χουν μάταια γύρω της για να θρούν το άπαισιο φίδι...

‘Ο Μάξ της μιλάει με καλωσύνη πάλι. Της ξαναζητάει την άδεια να τη βοηθήσει. Να σώσουν μαζί τον Γκαούρ...

‘Η πανώρια Έλληνίδα δεν έχει κακιὰ καρδιά. Όπως κι ο ύπεροχος σύντροφός της, ξεχνάει κι αυτή εύκολα το κακό που της κάνουν. Και τον συγχωρεί μ’ ένα πονεμένο της χαμόγελο:

— Δεν θυμάμαι πιά τίποτα, Μάξ... Μά κ’ εσύ πρέπει να ξεχάσης τί γεύσι έχει τό... κονιάκ!

Οί δυο μαζί ξεκινούν αμέσως. Τρέχουν να θρούν τον μελαψό γίγαντα. Και τον δεμένο χειροπόδαρο τρομακτικό Τερατάνθρωπο!

“Ετσι, σέ λίγο, φθάνουν εκεί... Όμως τὰ μάτια τους αντικρύζουν κάτι τρομερό κι άπίστευτο:

‘Ο άπαισιος Μποχάρ έχει λευτερωθή από τὰ δεσμά του. Κι αυτήν άκριβώς τη στιγμή φεύγει θιαστικός για τό κούφιο θουνό του...

Στην άριστερή παλάμη κρατάει σφικτά τον Γκαούρ και τον Μπέιμπυ. Στη δεξιά του τον τρελλό γοριλλάνθρωπο-πα Νταμπούχ!

Μά τί να είχε συμβή άραγε;

ΕΝΑΣ ΗΡΩΑΣ ΜΕ ΑΣΧΗΜΟ ΟΝΟΜΑ.

“Ας γυρίσουμε τώρα λίγο πίσω στην ιστορία μας... Καιρός είναι να δούμε τί απέγινε κι αυτός, ξεφεύγοντας από τὰ δόντια του τερατάνθρωπου

Μποχάρ.

Τόν είχαμε αφήσει —όπως θυμόμαστε— να πεδάει από κλαδί σε κλαδί κι από δέντρο σε δέντρο... “Ετσι ξεμακραίνοντας αρκετά από τον κίνδυνο, κατεβαίνει στο έδαφος. Και τὸ βάζει στα πόδια για τὴ σπηλιά του Άρχοντα τῆς Ζούγκλας.

‘Η Χουχού βρίσκεται έξω από τὸ άνοιγμά της. Φαίνεται άνήσυχη και φοβισμένη:

— Που να στα λέω Ποκοπί-καρέ μου! τὸ κάνει μόλις τὸν βλέπει.

— Τί μωρή Μαρζέλ;

— Καλὲ ἄστα, χρυσό μου! Πάνω από σαράντα σερνικοί υἱοί χύθηκαν να μ’ άρπάξουνε! “Αχ, καλὲ πὼς τρόμαξα ή κάφερούλα! Νάτανε τουλάχιστον γαμπού!..

— Δεν θὰ τρόμαζες τότες; τὴ ρωτάει ὁ νάνος.

‘Η «Μαύρη γόησσα» χαμηλώνει ντροπαλά τὰ «μενεξεδένια» της θλέφαρα. Του άποκρίνεται:

— Θὰ τρόμαζα και τότες, καλὲ! Πλὴν όμως θὰ τρόμαζα πιὸ γλυκά! Πιὸ διασκεδαστικά!..

Τὸ λοιπόν;

— ‘Ο κύρ ‘Αφέντης μου, τὸ λοιπόν, κ’ ή κυρά Μαντάμα, πάλεψαν σάν θεριά μαζί με τοὺς υἱοὺς! Κατάφεραν θέβαια να τοὺς διώξουνε. “Όμως για τράβα τώρα ἐντὸς τῆς σπηλαίας να τοὺς δῆς : Τὰ κακά τοὺς χάλια ἔχουνε οἱ φουκαράδες! Τὰ θεριά, καλὲ τοὺς σχίσανε σάν... σαρ δέλλες!

— Τό λοιπόν;

— Τό λοιπόν, συνεχίζει ή Χουχού, έγώ κι ό Μπέιμπυ δέν πάθαμε τίποτα... Καθότι, ό κύρ 'Αφέντης, μάς είχε κλείσει στή σπηλιά. Μονάχα σάν τέλειωσε τό μακελειό μάς άνοιξε. "Υστερις, τό λοιπόν...

Ό Ποκοπίκο δέν έχει την ύπομονή ν' άκούση περισσό-τερα. Παρατάει τή φλύαρη πυγμαία, γνωματεύοντας σοβαρά:

— Μεγάλη εύκοιλιότητα έχει ή... γλώσσα σου, άδερφούλα μου!

Καί τρυπώνει άμέσως, σάν μαύρο ποντικάκι, στή μισοσκότεινη σπηλιά του "Αρχοντα τής Ζούγκλας...

Ό Ταρζάν και ή Τζέϊν θρίσκονται ξαπλωμένοι στά στρωσίδια. Τά κορμιά τους είναι γεμάτα γρατζουνιές κ' αίματα!

Ό Μπέιμπυ, όρθός στο πλάϊ, παραπονιέται στόν πατέρα του:

— Μεγάλωσα πιά! "Ομως έσύ μέ θαρρείς ακόμα παιδί. "Όταν παλεύεις και χτυπιέσαι μέ θερίά, μέ κλείνεις, σάν τή Χουχού, μέσα στή σπηλιά!

»Όχι λοιπόν, Πατέρα! Μάθε πώς κ' έγώ έχω γερά μπράτσα σάν κ' έσένα! Κ' έγώ έχω άτρόμητη καρδιά σάν τή δική σου! Κ' έγώ θέλω νά δείξω πώς άξίζω κάτι. Πώς μπορώ πιά νά λέγομαι "Αντρας!

Ό Ποκοπίκο προχωρεί. Καί σπρώχνει τόν Μπέιμπυ μouriζοντας άγέρωχα:

— Στήν μπάντα τά... μικρόβια. Κόβε πιτσιρικά, καθότι γουστάρω νά συνομιλήσω μετά του Μπαμπάκα σου!

Ό γιός του Ταρζάν, πού τώρα μονάχα αντίλαμπάνεται την παρουσία του νάνου, παραμερίζει χαμογελώντας καλόκαρδα...

Καί ό "Δυσθεόρατος "Αντρακλας», σφίγγοντας νευρική τή λαβή τής θρυλικής σκουριασμένης χατζάρας του, λέει θιαστικά και γρήγορα, στόν Ταρζάν και στή Τζέϊν τά καθέκαστα:

— Ό Γκαουράκος θρίσκεται χτυπημένος κι άνάσκελα επί του έδάφου! Τήν Ταταμπούκα την άρπαξε ό μπάρμπα Κέφαλος! Του λόγου μου τόν ξεγέλασα για νά μη τή φάη. Μά του λόγου του δέν ξέρω τί άπάκανε. Μπορεί, τώρα πού τά κουβεντιάζουμε, νά τήν έχη κολατοίση και νά τή... γλυκοχωνεύει!

Η Χουχού, πού στό μεταξύ έχει σταθή στο άνοιγμα τής σπηλιάς και παρακολουθεί, καθησυχάζει τό νάνο:

— Καλέ μη φοβούσαι, γλύκα μου! Άδυνατον νά τήν έχει φάει. Ό Μποχαράκος τρώει μόνον όμορφες και γόησες! "Αν είχε πιάσει έμένα, μάλιστα! "Υπήρχε φόβος!

Ό Ταρζάν και ή Τζέϊν, πού άκουσαν τά λόγια του Ποκοπίκο, κάνουν τώρα νά σηκωθούν άπ' τά στρωσίδια τους... Νά τρέξουν μαζί του. Νά βοηθήσουν τούς δυό μελαψούς συντρόφους. Νά κάνουν

Τὰ φοδερὰ μαύρα φτερωτὰ θεριά ζητᾶνε νὰ σπαράξουν τὸν δεμένον Τερατάνθρωπο!

Ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ τοὺς σώσουν!

Ὁμως δὲν τὰ καταφέρνουν. Δὲν νοιώθουν πιά δνάμεις... Δὲν θὰ μπορούσαν οὔτε κἂν ὀρθοὶ νὰ σταθοῦνε μονάχοι. Ἀπὸ τῆς πληγῆς τοῦ κορμιοῦ τοὺς ἔχουν χάσει πολὺ αἷμα...

Ἔτσι, ἀφοῦ κάνουν μερικὲς μάταιες προσπάθειες, ξαναγέρνουν ἀνήμποροι στὰ στρωσίδια τοὺς.

Ὁ Μπέιμπυ θρίσκει τὴν εὐκαιρία πού ζητάει:

— Ἀκουσέ με, Πατέρα, λέει στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ἀντὶς γιὰ σένα, θὰ πάω ἐγὼ μὲ τὸν Ποκοπικό.

Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σώσω τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν Ταταμπού! Ἀφυσέ με, Πατέρα! Ἀφυσέ με νὰ δείξω πὼς εἶμαι γιὸς σου! Πὼς εἶμαι ἀντάξιος γιὸς σου!

Ὁ Ταρζάν ἀναστενάζει:

— Μὰ πὼς, παιδί μου; Εἶσαι μικρὸς ἀκόμα! Δὲν ἔχεις πείρα. Φοβάμαι πὼς...

— Νὰ μὴ φοβᾶσαι τίποτα, Πατέρα! τοῦ κάνει ὁ Μπέιμπυ μὲ θάρρος κι ἀφάνταστο ψυχικὸ κουράγιο.

Καὶ προσθέτει περήφανα:

— Μὴ ξεχνᾶς πὼς εἶμαι γιὸς σου!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας

πείθεται τέλος:

— "Εστώ... Πήγαινε, παιδί μου. Δεν μπορεί νά γίνη άλλοιως... Μόνο φρόντισε νά δείχνης μεγαλειότερη σύνεσι, παρά παλικάριά!

Ο Ποκοπίκο τραθάει τόν Μπέϊμπυ απ' τὸ χέρι:

— "Ελα μικρούλη μου... Παχουλός καί ψαχνωμένος τυγχάνεις! 'Ο μπάρμπα Κέφαλος ἄμα σέ 'δῇ, θά... χαρῇ πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν!

'Ο Ταρζάν τραθάει ἀπὸ τῆ ζώνῃ του τὸ μαχαίρι. Τὸ δίνει στὸ γιό του:

— Πᾶρ' το, παιδί μου! Καί κύτταξε νά τὸ κρατήσης γε-

ρά! "Οπως τὸ κρατάω τόσα χρόνια κ' ἐγώ!

'Ο Μπέϊμπυ δὲν ἀπλώνει τὸ χέρι του νά τὸ πάρῃ.

Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας, παραξενεύεται:

— Πᾶρ' το, παιδί μου! τοῦ ξαναλέει. Στ' ἀλήθεια στὸ δίνω. Στὸ χαρίζω μάλιστα... Θά εἶναι πάντα δικό σου!

'Ο Μπέϊμπυ πάλι δὲν τὸ παίρνει:

— Εὐχαριστῶ, πατέρα! τοῦ ἀποκρίνεται. Καλύτερα κράτησέ το ἐσύ... Μπορεῖ νά βρεθῇς σέ κανένα κίνδυνο. Νά σοῦ χρειαστῇ...

Τὰ μάτια τοῦ Ταρζάν σκο-

'Ο γοριλλάνθρωπος Νταμπούχ προφθαίνει. 'Αρπάζει τὸ γιό τοῦ Ταρζάν ἀπ' τὸ πόδι...

τεινιάζουν:

— Δέν κρατᾶς, λοιπόν, ὅ-
πλα; τὸν ρωτᾷ ψυχρά.

Ὁ νέος τοῦ ἀποκρίνεται
περήφανα:

— Ναί, Πατέρα! Ποτέ δέν
θὰ τὰ πιάσω στὰ χέρια μου.
Ὅπως κι ὁ Γκαοῦρ!

Ὁ Ποκοπικό χαμογελάει:

— Γιά νᾶχες τὴ χατζάρα
μου! Καὶ σούλεγα ἐγὼ ἂν θὰ
τὴν κρατοῦσες!

Ὁ Μπέιμπυ σκύθει καὶ φι-
λάει τὸν κατσουφιασμένο Πα-
τέρα του. Καὶ τὴ μητριᾷ
του, τὴν πανέμορφη Τζέιν...

Τέλος τραβῶντας τὸ νᾶνο,
θγαίνει ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς
σπηλιάς:

— Πᾶμε, Ποκοπικό! τοῦ
λέει διατακτικά.

— Πᾶμε... μελλοθάνατε!
μουρμουρίζει ἐκεῖνος.

Καὶ προχωροῦν βιαστικοί...

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαία,
ποὺ τοὺς θλέπει νὰ ξεμακραί-
νουν, κοροϊδεύει:

— Στὸ καλὸ, καλέ! Στὸ
καλὸ κι ἀπὸ τό... πεζοδρό-
μιο! Χά, χά, χά!

Λίγο πιὸ πέρα, ὁ Μπέιμπυ
σταματᾷ σοβαρὸς. Σπάζει
μονάχος του ἓνα χοντρὸ κλα-
δί ἀπὸ κάποιο δέντρο. Τὸ
καθαρίζει γρήγορα ἀπὸ τὰ
παρακλάδια. Τὸ κάνει φοβε-
ρὸ ρόπαλο.

Ὁ νᾶνος τὸν κυττάζει μὲ
θαυμασμό. Καὶ τοῦ λέει μὲ
πραγματικὴ συγκίνησι:

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερ-
φέ μου! Τυγχάνεις πολὺ φί-
νος μάγκας! Μοιάζεις τοῦ
λόγου μου, μετὰ συγχωρήσι-
ος!...

Ὕστερα, μένει γιὰ λίγες
στιγμὲς σκεπτικός. Κι ἀποτε-
λεῖώνει:

— Μονάχα τ' ὄνομα «Μπέι-
μπυ» οὐὲ χαλάει ὅλη τὴ μα-
νέστρα! Τυγχάνει πολὺ βου-
τυράτο ὄνομα! Πρέπει νὰ στὸ
ἀλλάξω!

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΩΝ
ΦΤΕΡΩΤΩΝ ΘΕΡΙΩΝ!

Ἀλλὰ καὶ πάλι πρέπει νὰ
ξαναγυρίσουμε πίσω στὴν ἱ-
στορία μας...

Ὅπως θυμόσαστε, ὁ Γκα-
οῦρ ἔχει χτυπηθῇ ἀπὸ τὸ μα-
χαίρι τῆς συντροφισσᾶς τοῦ
στὸ πόδι...

Ἡ Ταταμποῦ τὸν ἀφήνει
κρυμμένο σ' ἓναν μεγάλου πυ-
κνὸ θάμνο. Ἐνῶ, λίγο πιὸ πέρα,
βρίσκεται ἀναισθητός, μὰ
δεμένους χειροπόδαρά, ὁ τρο-
μερὸς Μποχάρ.

Καὶ φεύγει τρέχοντας κα-
τὰ τὴν καλύβα τοῦ Μᾶξ Ἀρ-
λαν. Πηγαίνει — ὅπως εἶδα-
με — νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειά
του...

Καὶ νά: Δέν ἔχει περάσει
πολλὴ ὥρα καὶ ὁ ἀπαίσιος
Τερατάνθρωπος ἀρχίζει νὰ
συνέρχεται... Ἀμέσως, ὁμως
νοιῶθει πὼς εἶναι δεμένους γε-
ρά. Καὶ κάνει ἀπεγνωσμένες
κινήσεις γιὰ νὰ σπάσῃ τὰ
χορτόσχοινα. Μὰ τίποτα δέν
καταφέρνει. Καὶ οὐρλιάζει ἄ-
γρια, μὲ λύσσα καὶ μανία!

Τὰ γαλάζια βουνὰ γύρω
ἀντιλαλοῦν τὰ ξεφωνητά του!

Περνάει ἔτσι, πολλὴ ὥρα
ἀκόμα...

Τὰ φοβερά οὐρλιαχτά τοῦ
μανιασμένου Τερατάνθρωπου
ἔχουν φθάσει καὶ μέχρι τὸ

θεόρατο δέντρο πού έχει στή-
σει την καλύβια του ὁ Ντα-
μπούχ...

Ὁ τρελλὸς γοριλλάνθρω-
πος τ' ἀναγνωρίζει. Κι ἀρπά-
ζοντας τὸ ρόπαλό του τρέχει
νὰ σκοτώσῃ τὸν Μποχάρ.
Τὸν τεράστιο γίγαντα πού τό-
σο ἀντιπαθεῖ!

Στὸ μεταξύ ὅμως, τ' ἀμέ-
τρητα μαύρα ὄρνια ἔχουν
φθάσει πάνω ἀπὸ τὸ μέρος
πού βρίσκεται, δεμένος κάτω,
ὁ Τερατάνθρωπος...

Ἀκοῦνε τὰ ξεφωνητά του
κι ἀρχίζουν σιγά - σιγά νὰ
χαμηλώνουν. Νὰ φέρνουν
βόλτες πάνω ἀπὸ τὸ τεράστιο
χορταστικό κορμί του!

Κάθ' ἓνα ἀπ' τὰ φτερωτὰ
θεριά εἶναι ἕτοιμο νὰ κἀνῃ
βουτιά. Νὰ τοῦ σπαράξῃ τὰ
στήθια. Καὶ νὰ καταβροχθί-
σῃ λαίμαργα τ' ἀχνιστὰ σπλά-
χνα του...

Γιατὶ τὰ ὄρνια αὐτὰ μονά-
χα τὰ σπάχνα τρώνε ἀπὸ τὰ
θύματά τους...

Οἱ ὕαινες πού τὰ παρακο-
λουθοῦν, καταβροχθίζουν τὶς
ὕπολοιπες σάρκες!

Ὅμως, τί παράξενο: Κανέ-
να ἀπ' τὰ ὄρνια δὲν τολμáει
νὰ κἀνῃ τὴν ἀρχή! Ὡς
γιατὶ φοβᾶται πὼς μόλις ἐπι-
χειρήσῃ κάτι τέτοιο, ὅλα τ'
ἄλλα μαζί, θὰ χυθοῦν νὰ τὸ
σπαράξουν.

Ἔτσι τὸ ἓνα φοβᾶται τ'
ἄλλο!

Τὸν Γκαοὺρ εὐτυχῶς, πού
βρίσκεται κρυμμένος στὸ θά-
μνο καὶ σκεπασμένος μὲ κλα-
διά, δὲν τὸν ἔχουν ὀρεῖ...

Μά νά: Κάποιο ἀπὸ τὰ τε-

ράστια μαύρα πουλιά, πού
φτερουγίζουν πάνω ἀπὸ τὸν
Μποχάρ, χαμηλώνει τώρα πε-
ρισσότερο ἀπὸ τ' ἄλλα. Καὶ
κάνει, μὲ τὸ τρομερὸ ράμφος
του, νὰ σχίσῃ τὰ στήθια
τοῦ Τερατάνθρωπου. Νὰ χορ-
τάσῃ μὲ τὰ σπλάχνα του!

Ὅμως δὲν προφθαίνει. Ὁ-
λα τ' ἄλλα ὄρνια χύνονται ἀ-
μέσως πάνω του. Ζητᾶνε νὰ τὸ
σπαράξουν!

Σὲ λίγες στιγμὲς ἡ σύρρα-
ξι γενικεύεται. Γιατὶ κι ἄλλα
φτερωτὰ θεριά κάνουν ν' ἀρ-
πάξουν τὸ θῦμα...

Ἔτσι, τὰ μὲν μὲ τὰ δέ,
κτυπιῶνται μὲ λύσσα καὶ μα-
νία! Τρομακτικό μακελιὸ
γίνεται στὸν ἀέρα!

Τὸ αἷμα τοὺς πέφτει σὲ ἀ-
μέτρητες χοντρές σταγόνες.
Σὰν κόκκινη ματωμένη θρο-
χή!

Ὁ Τερατάνθρωπος κατα-
λαθαίνει τὴν τραγικὴ θέσι πού
βρίσκεται. Βλέπει τὸ φρικτὸ
θάνατο πού τὸν περιμένει. Καὶ
οὐρλιάζει μὲ πιότερη λύσσα
τώρα!

ΤΡΑΓΙΚΟ ΑΤΥΧΗΜΑ!

Καὶ νά: Ξαφνικά βαρὺ πο-
δοβολητὸ ἀκούγεται νὰ πλη-
σιάξῃ...

Εἶναι ὁ γοριλλάνθρωπος
Νταμπούχ πού φθάνει ἀλα-
φιασμένος ἐκεῖ. Στὸ δεξι χέρι
κρατᾷ τὸ τεράστιο τρομερὸ
του ρόπαλο!...

Ἀντικρῶζει τὸν Μποχάρ
δεμένον κάτω... Ἀδιαφορεῖ
— σὰν τρελλὸς πού εἶναι —
γιὰ τὰ μαύρα ὄρνια πού φτε-
ρουγίζουν πάνω ἀπὸ τὸ κε-
φάλι του. Καὶ μ' ἓνα πήδημα

βρίσκεται κοντά στον Τερα-
τάνθρωπο. Σηκώνει το βαρύ
πρωτόγονο όπλο του. Παίρνει
φόρα για να το κατεβάσει με
όρμη πάνω στο τεράστιο κε-
φάλι του. Νά τοῦ τὸ τσακί-
ση!..

Δὲν προφθαίνει όμως. Τὴν
ἴδια στιγμή μιὰ ἄγρια παιδι-
κή φωνὴ φθάνει στ' αὐτιά του.
Τὸν συγκρατεῖ:

— Μή, Νταμπούχ! Εἶναι
δεμένος! Μὴ τὸν χτυπήσης ἄ-
νανδρα. Μὴ γίνης δολοφόνος
τοῦ ἔχρου σου!

Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Μπέιμπυ.
Τοῦ καλόκαρδου γιοῦ τοῦ
Ταρζάν. Τοῦ διαδόχου τοῦ
θρόνου τῆς ἀπέραντης Ζού-
γκλας...

Μαζὶ του βρίσκεται κι ὁ
φοβερός καὶ τρομερός Ποκο-
πικό. Ἐχουν φθάσει — ὅπως
ξέρουμε — ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ
Ταρζάν.

Ὁ Νᾶνος ἀκούει τὰ ὑπέρο-
χα λόγια τοῦ Μπέιμπυ. Καὶ
κουνώντας μὲ οἶκτο τὸ κεφά-
λι του, μурμουριζει:

— Ἄλλος Γκαοῦρ, ἀπὸ 'δῶ!
'Ὡς τὰ τώρα εἶχαμε ἕναν.
Τώρα τοὺς κάναμε δυό! Νά
μᾶς ζήσουνε!

Καὶ συνεχίζει:

— Ἄκου νά σοῦ πῶ, Τζι-
τζιφιόγκο μου! Ἡ καλωσύνη
εἶναι θλακεία πολυτελείας!..
Βρὲ ἄσε με νά σφάξω τὸν ἄν-
θρωπάκο! Μονάχα, σὰν τοῦ
κόψω τὸ κεφάλι, θά μᾶς ἐκτι-
μᾷ καὶ θά μᾶς... ἑγάξη τὸ
καπέλο! Μὰ εἶναι ν' τ' ἀφή-
νουμε κάτι τέτοια... κελε-
πούρια;

Ὁμως ὁ γοριλλάνθρωπος

Νταμπούχ συνεχεται ἀκού-
γοντας τὰ σωστά λόγια τοῦ
Μπέιμπυ. Καὶ σκύβει γρήγορα
νά λύση τὸν Μποχάρ. Νά πα-
λέψη καὶ νά κτυπηθῇ τίμια
μαζὶ του. Νά τὸν σκοτώσῃ, ἢ
νά σκοτωθῇ.

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν ἔχει δί-
κη. Εἶναι δειλὸ καὶ ἄνανδρο
νά κτυπήσῃ κανεὶς ἕναν δεμέ-
νον ἀντίπαλο! Τὰ παλικάρια
δὲν γίνονται ποτὲ δολοφόνου!

Ὁμως κι αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν
προφθαίνει...

Τὰ μαῦρα ὀρνία, πού ἄλ-
ηλοσπαράζονται στὸν ἀέρα,
βλέπουν τώρα καὶ τὸν Γοριλ-
λάνθρωπο. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ
χαμηλώνουν. Χύνονται πάντα
τοῦ.

Ὁ Νταμπούχ παρατάει τὸν
Μποχάρ. Καὶ σηκώνοντας τὸ
τρομακτικὸ ρόπαλο, ἀρχίζει
νά τὸ στριφογυρίσῃ, μὲ ἀφάν-
ταστη ὁρμῇ, πάνω ἀπ' τὸ κε-
φάλι του.

Ἐμποδίζει ἔτσι τὰ μανια-
σμένα φτερωτὰ θεριὰ νά τὸν
ζυγώσουν...

Ὅσα ἀπ' αὐτὰ — τυφλω-
μένα ἀπὸ τὴν πείνα — χαμη-
λώνουν πὶὸ κοντὰ του, τὸ φο-
βερὸ ρόπαλο τὰ θρίσκει.
Τοὺς δίνει τρομερὸ κτύπημα.
Καὶ σωριάζονται σκοτωμένα,
γύρω του, μὲ βαρὺ γδοῦπο!

Ὁ Ποκοπικό ἐνθουσιάζεται.
σκαρφλώνει, σβέλτος σὰν πί-
θηκος σ' ἕνα κοντὶνὸ δέντρο.
Ξεφωνίζει πανηγυρικά:

— Φίνα, ἀδερφέ μου! Θά
σπάσω μεγάλη πλάξ, σήμε-
ρις!

Ὁμως ὁ Μπέιμπυ δείχνε-
ται αὐτὴ τὴ φορὰ ἀτρόμητος

“Ο γιγαντιαῖος Μποχάρ δέχεται ἀναπάντεχα τὴ φοδερὴ ἐπίθεσι τοῦ Μάξ Ἀρλαν.

κ’ ὑπέροχος. Σὰν τὸν δοξα-
σμένο πατέρα του!

**ΕΝΑΣ ΑΓΟΥΡΟΣ
ΗΡΩΑΣ!**

Στὸ δεξιὸ χέρι σφίγγει μὲ
λύσσα τὸ μικρὸ του ρόπαλο.
Μὲ δυὸ - τρία πηδήματα θρί-
σκεται κοντὰ στὸ γοριλλάν-
θρωπο. Τὸ στριφογυρίζει κι
αὐτὸς πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι
του. Βοηθάει τὸν γίγαντα ποὺ
κινδυνεύει...

Ποῦ καὶ ποῦ κτυπάει κανέ-
να χαμηλωμένο ὄρνιο. Μὰ
δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ τὸ
σκοτώσῃ. Μονάχα τὸ λαβώ-
νει. Τὸ κάνει νὰ κράξῃ πονε-
μένα: Νὰ φτερουγίσῃ γρήγο-

ρα. Νὰ φεύγῃ μακριά!

“Ὁμως σὲ μιὰ στιγμή καί-
τρομερὸ γίνεται:

“Ἐνα ἀπὸ τὰ πιὸ μεγάλα
πτερωτὰ θηριὰ χύνεται ἀκρά-
τητο πάνω στὸν ἡρωϊκὸ γιό
τοῦ Ταρζάν. Τὸν ἀρπάζει στὰ
νύχια του. Καὶ φτερουγίζον-
τας γρήγορα, κάνει νὰ πετά-
ξῃ ψηλά. Νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τ’
ἄλλα ὄρνια!...

Μὰ ὁ γοριλλάνθρωπος προ-
φθαίνει. Μ’ ἓνα ὑπεράνθρωπο
πήδημα, ἀρπάζει τὸν Μπέι-
μπυ ἀπ’ τὸ πόδι. Τὸν τραβάει
μὲ δύναμι πρὸς τὰ κάτω...

“Ὁμως τὸ πεινασμένο ὄρ-
νιο δὲν τὸν ἀφήνει...

‘Ο Νταμπούχ σηκώνει άμέσως μέ τ’ άλλο χέρι τὸ ρόπαλό του. Δίνει στο φτερωτό θεριό τρομερό κτύπημα στο στήθος. Τό γκρεμίζει κάτω νεκρό!

‘Ο γιός του Ταρζάν έχει σωθῆ από θέβαιο καί φρικτό θάνατο! Μά δέν μένει άπραγος. Ξαναρχίζει, μέ τὸ ρόπαλό του, νά κτυπά τὰ μαύρα ὄρνια!

‘Ο Τερατάνθρωπος, δεμένος καθώς βρίσκεται κάτω, ούρλιάζει μέ απόγνωσι:

— Λύστε με, σκυλιά! Μά δέν βλέπετε λοιπόν πώς τὰ ὄρνια θά σᾶς σπαράξουν; Λύστε με άμέσως! Μονάχα έμένα θά φοδηθούνε. Μονάχα έγώ θά μπορέσω νά τὰ διώξω!

‘Ο γοριλλάνθρωπος δέν φαίνεται νά προσέχη τὰ λόγια τοῦ Μποχάρ.

‘Ο Μπέϊμπυ ὅμως τὸν ρωτάει:

— Νά τὸν λύσω, Νταμπούχ; Έκεῖνος τοῦ ἀποκρίνεται μέ δυὸ τρίλεξα, κατὰ τὴ συνήθειά του:

— “Οχι. “Ορνια. Παλεύει... Μποχάρ. Χτυπήση. Νταμπούχ. Θέλει, δηλαδή, νά τοῦ ‘πῇ: «Μὴ τὸν λύσης τώρα πού παλεύω μέ τὰ ὄρνια. Γιατί ὁ Μποχάρ θά βρῇ τὴν εὐκαιρία νά με χτυπήσῃ!

Μά νά: Ξαφνικά μουγγρητὰ πεινασμένων θηριῶν ἀντηχοῦν: Μιά άγέλη από μανιασμένες θαινες παρουσιάζεται πάλι!

Τὰ θρωμερά αὐτὰ θηριὰ περικυκλώνουν τὸ μέρος πού γίνεται τὸ μακελειό. Είναι ξ-

τοιμα νά χυθοῦν νά τοὺς σπαράξουν!

Ψηλά από τὰ κλαδιά τοῦ δέντρου, ὁ Ποκοπικό, πανηγυρίζει:

— ‘Αμάν, ἀδερφέ μου! Τώρα εἶναι γιὰ νάναι! Ντουζίνες — ντουζίνες θά σπάω τίς πλάξ!

‘Η θέσι τοῦ Νταμπούχ καί τοῦ Μπέϊμπυ εἶναι δραματική: ‘Από πάνω τους τὰ ὄρνια! Γύρω τους τὰ θηριὰ! Καί πλάϊ τους ὁ τρομερός Τερατάνθρωπος πού κοντεύει — αλλοίμονο — νά σπάσῃ τὰ δεσμά του.

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΛΑΘΟΣ!

‘Ο ἀνήμερος γίγαντας Γκαούρ, από τὸ θάμνο πού βρίσκεται κρυμμένος, παρακολουθεῖ τὸ κακό πού γίνεται. Μά ἡ ἀτρόμητη καρδιά του δέν θαστάει νά μένη άπραγος!

“Ετσι, κάνοντας μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια καί μουγγρίζοντας από τοὺς πόνους πού νοιώθει, πετάγεται στο ξνα — τὸ γερό του — πόδι. Στὸ άλλο — τὸ κτυπημένο — εἶναι αδύνατο νά πατήσῃ!

Ταυτόχρονα φουσκώνει τὰ τεράστια μελαψὰ στήθια του. Βγάζει τὴν τρομακτικὴ κραυγή:

— ‘Οοοοου! ‘Οοοοοου!

Τὰ ὄρνια καί τὰ θηριὰ πού τὴν ἀκοῦνε, τρομάζουν άφάνταστα!

‘Αμέσως, σφίγγοντας στο χέρι τὸ ρόπαλο καί πηδώντας

στο ένα πόδι, φθάνει κοντά στον γοριλλάνθρωπο και στο γιό του Ταρζάν. Θέλει να τους βοηθήσει. Νά τους σώσει!

Και νά: Τò ρόπαλό του σκορπίζει τόν θλεθρο και τὸ χαμό στὰ ὄρνια και σὶς ὕαινες!

— Γκαούρ. Ἀγαπάει. Νταμπούχ!

Ὁ Τερατάνθρωπος οὐρλιάζει τώρα πιὸ δυνατά:

— Λῦστε με, σκυλιά! Τὰ ὄρνια και τὰ θεριά θὰ σᾶς σπαράξουνε!.. Μονάχα ἐγὼ μπορῶ νὰ σᾶς σώσω. Μονάχα ἐγὼ!..

Ὁ Ποκοπικό τοῦ φωνάζει ἀπὸ ψηλά:

— Καλὲ σῶπα! Πρῶτα δηλαδὴς νὰ τοὺς σώσεις, κ' ὕστερις νὰ τοὺς... χλαπαχλοπίσης περὶ διὰ κολατσίῳ!

Ὅμως κι ὁ Γκαούρ, πού παλεύει και κτυπιέται μὲ ὄρνια και θεριά, πατώντας στὴ γῆ μονάχα τὸ ένα πόδι του, γρήγορα κουράζεται...

Ὁ Μπέιμπυ προαισθάνεται τὴν τραγικὴ θέσι πού σὲ λίγο θὰ βρεθῇ ὁ ἀγαπημένος του γίγαντας.

Κι ἀλλοίμονο! Αὐτὴ τὴ φορά δὲν ρωτᾷ κανέναν. Παίρνει τὴν ἀπόφασιν μονάχος του:

Γιὰ νὰ σώσῃ τὸν Γκαούρ κάνει κατὶ τρομερό: Λύνει γρήγορα τὰ χέρια και τὰ πόδια τοῦ μανιασμένου Τερατάνθρωπου!

— Ἀμάν! τοῦ φωνάζει ὁ νᾶνος. Μὴ τὸν λύνης, ἀδερφέ μου γιατί θὰ πάθης μεγάλη φέστα!

Ὅμως εἶναι ἀργὰ πιά!

Ὁ τρομακτικὸς Μποχάρ πετιέται ὀρθός. Καὶ παίρνει ἀμέσως μέρος στὸ φοβερό μακελειὸ πού γίνεται...

Ἡ μυϊκὴ του δύναμι εἶναι ἀφάνταστη!

Μονάχα μὲ τὰ χέρια κτυπάει και γκρεμίζει κάτω τὰ ὄρνια. Ἐνῶ μὲ τὰ πόδια του κλωτσάει, τινάζοντας νεκρὲς στὸν ἀέρα, τὶς ὕαινες!

Σκοτώνει πολλὰ ἀπὸ κεῖνα κι ἀπὸ δαῦτες!..

Τὰ μαῦρα ὄρνια — ὅσα μένουν ἀκόμα ζωντανὰ — φτερουγίζουν τρομαγμένα νὰ σωθοῦν. Τὸ ἴδιο και τὰ θεριά: Τὸ βάζουν στὰ πόδια πανικόβλητα, οὐρλιάζοντας φοβισμένα...

Ὁ νᾶνος ξεφωνίζει ἀπὸ ψηλά:

— Γειά σου, μπάρμπα Κέφαλε, λεβέντη! Ἐσὺ μόνυχ' ἀξίζεις! Θὰ σὲ προσλάβω... ὑπασπιστάρα μου!

Ὁ Τερατάνθρωπος τελειώνει τώρα μὲ τὰ ὄρνια και τὶς ὕαινες...

Και νά: Χωρὶς καθόλου νὰ χάσομερίση, ἀπλώνει τὴ μιά ἀπὸ τὶς τεράστιες χερσὺ κλες του. Κι ἀρπάζοντας στὴν παλάμη τὸν Γκαούρ και τὸν Μπέιμπυ, κάνει νὰ φύγῃ...

Ὅμως ἐκεῖ βρίσκεται κι ὁ Νταμπούχ. Καὶ μὲ τὸ τρομερὸ ρόπαλό πού κρατᾷ, χύνεται ἀμέσως πάνω του!

Κτυπάει τὸν Τερατάνθρωπο μὲ λύσσα και μανία στὸ πρόσωπο. Στὸ κεφάλι!

Ὁ Ποκοπικό, ἀπὸ τὴ σιγούρη θέσι πού βρίσκεται,

τοῦ δίνει κουράγιο:

— "Ἰσα, μπάριμπα Δεινό-
σαυρε! Βάρα του στο σταυ-
ρό! Δὲν θέλω νὰ μὲ ντροπιά-
σης!

Ὁ Μποχάρ ἀπλώνει τώρα
ἀτάραχος καὶ τ' ἄλλο του χέ-
ρι. Ἀρπάζει τὸ γοριλλάνθρω-
πο ἀπὸ τὸ λαιμό! Τὸν σηκών-
νει ψηλά καὶ ξεκινάει. Προ-
χωρεῖ ἀργὰ καὶ μεγαλόπρε-
πα κατὰ τὸ Μεγάλο Ποτάμι,
καγχάζοντας ἀπαίσια:

— Χό, χό, χό! Θὰ φάω κα-
λὰ ἀπόψε! Ἀπ' τὰ δόντια
μου κανένας δὲν γλυτώνει!

Ὁ Ποκοπίκο, ἀπ' τὰ ψηλά
κλαδιά τοῦ δέντρου, φωνάζει
τώρα στὸν Μπέϊμπυ. Φυσικά
μ' ἓνα πρόχειρο στιχάκι του:

«Σοῦ τόπα, βρε ζαγάρ»:

—Μὴ λύνης τὸ Μποχάρ,

γιατὶ θὰ πάθης φέστα!

Εἶσαι κουτὸ παιδί,

ταυτέστι, δηλαδή,

«Θελές τα καὶ παθές τα»!

Ποιὸς τὸν ἀκούει ὁμως...

Ὁ ἀπαίσιος Τερατάνθρωπος
προχωρεῖ ἀτάραχος, ἐξακο-
λουθώντας νὰ μῦγγιζῇ καὶ
νὰ καγχάζῃ:

— Ἀπ' τὰ δόντια μου κα-
νένας δὲν γλυτώνει! Χό, χό,
χό! Χό, χό, χό!...

ΤΡΑΓΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Τὴν ἴδια στιγμή — ὅπως
εἶδαμε—ἡ Ταταμπού μαζί μὲ
τὸν Μάξ "Ἀρλαν, φθάνουν ἐ-
κεῖ...

Ἀντικρύνουν τὸν γιγαν-
τιαῖο Μποχάρ νὰ προχωρῇ.

ἀργὰ κατὰ τὸ Μεγάλο Ποτά-
μι... Στὴ μία τοῦ παλάμη
σφίγγει ἀπὸ τὴ μέση τὸν
Γκαοῦρ καὶ τὸν Μπέϊμπυ.
Στὴν ἄλλη, κρατᾷ ἀπὸ τὸ
λαιμὸ τὸν Νταμπούχ.

Εὐτυχῶς ὁ Τερατάνθρω-
πος δὲν τοὺς βλέπει...

Ἡ ἀτρόμητος μελαψὴ Ἑλ-
ληνίδα νοιώθει ἀφάνταστη
φρίκη ἀντικρύνοντας τὸν
Μποχάρ καὶ τοὺς καταδικα-
σμένους αἰχμαλώτους του.
Καὶ σὰν τρελλὴ κάνει νὰ χυ-
θῇ πάνω του!

Ὅμως, φύχραιμος ὁ Ἀμε-
ρικανός, τὴ συγκρατεῖ:

— Πέριμενε Ταταμπού!..

Ἐναν «Κεραυνὸ» ν' ἀκούση,
θὰ τρομοκρατηθῇ! Θὰ τοὺς
παρατήσῃ ὅλους καὶ θὰ τὸ
θάλλη πανικόβλητος στὰ πό-
δια!

Ταυτόχρονα τραβάει ἀπ' τὴ
θήκη τῆς ζώνης του τὸ πιστό-
λι. Σηκώνει τὴν κάννη του
πρὸς τὸν οὐρανό. Τραβάει τὴ
σκανδάλη...

Τίποτα! Κρότος πυροβολι-
σμοῦ δὲν ἀκούγεται.

Ὁ Μάξ "Ἀρλαν ἐξετάζει τ'
ὄπλο, κιτρινίζοντας σὰν πε-
θαμένος.

Ἀλλοίμονο! Τὸ πιστόλι του
εἶναι ἄδειο! Εἶχε ξοδέψει ὅ-
λες τὶς σφαῖρες, προσπαθών-
τας νὰ σκοτώσῃ τὸ τεράστιο
μαυροπράσινο φίδι!

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀ-
δερφέ μου! τοῦ φωνάζει ἀπὸ
ψηλά ὁ Ποκοπίκο. Οἱ «κεραυ-
νοί» σου πάθανε... ἀφλογι-
στία! Χά, χά, χά!

Ὅμως ὁ πᾶνῶριος τυχὸ-
διώκτης γρήγορα συνέρχεται.

Τραβάει άμέσως τὸ μαχαίρι του. Μὲ δυὸ - τρία ὑπεράνθρωπα πηδήματα φθάνει πίσω ἀπ' τὸν Μποχάρ. Μ' ἓνα τελευταῖο σάλτο θρονιάζεται στὴ ράχι τοῦ ὑπεργίγαντα. Καὶ μὲ τὸ μαχαίρι του τὸν κτυπάει, μὲ δύναμι καὶ λύσσα, στὸ κεφάλι! Θέλει νὰ τὸν σκοτώσῃ!..

Μὰ χαμένος ὁ κόπος του! Τὸ κρανίον τοῦ Τερατάνθρωπου εἶναι πιὸ σκληρὸ ἀπὸ πέτρα!

Ἡ ἀτσαλένια λάμα τοῦ μαχαίριου τοῦ Μάξ "Αρλαν μονάχα τὸ δέρμα τοῦ κεφαλίου του καταφέρνει νὰ τρυπήσῃ. Στραβώνει, τσακίζει, ὅμως εἶναι ἀδύνατο νὰ προχωρήσῃ παρακάτω!

Ὅμως ὁ Μποχάρ πονάει πολὺ! Οὐρλιάζει σπαρακτικὰ σὲ κάθε κτύπημα ποὺ δέχεται...

Κι άμέσως, παρατῶντας τὰ τρία θύματα του, πασχίζει νὰ λευθερωθῇ ἀπὸ τὸν άγνωστο ἐχθρό.

Ψηλά ἀπ' τὰ κλαδιά τοῦ δέντρου ὁ νῆνος ξεφωνίζει:

— Κρίμας ἐσένα Ἀμαζάρλαν! Ἔπρεπε νάμουν ἐγὼ μὲ τὴ χατζάρα μου. Νά ᾔλεπες γιὰ πότε θά τοῦ ἀνοίγα τὸ καύκαλο σὰ δύο!

Κι' άμέσως, πηδῶντας ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί, ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει...

Ὁ Τερατάνθρωπος καταφέρνει τέλος νὰ τινάξῃ ἀπ' τοὺς ὤμους του τὸν ὄγληρὸ ἀντίπαλο! Μὰ γυρίζοντας, δὲν τὸν βλέπει...

Ὁ Ἀμερικανὸς εἶχε προ-

λάβει, μ' ἓνα πῆδημα, νὰ κρυφτῇ πίσω ἀπ' τὸν κορμὸ κάποιου κοντινοῦ δέντρου. Ἔτσι τὸν χάνει ἀπ' τὰ μάτια του...

Ὁ Γκαούρ πεσμένος κάτω τώρα, θογγάει ἀπὸ τοὺς φρικτοὺς πόνους τοῦ κτυπημένου ποδαριοῦ του...

Ὁ Μποχάρ, ταυτόχρονα, οὐρλιάζει μὲ λύσσα καὶ μανία. Τὸ τεράστιο στόμα του χάσκει ἀνοικτὸ σὰν στοιχειωμένη σπηλιά! Καὶ κάνει πάλι ν' ἀρπάξῃ τὸν μελαψὸ Ἑλληνα!

Τὴν ἴδια στιγμή ἓνας ἀναπάντεχος σωτήρας παρουσιάζεται.

Εἶναι ὁ Μπέιμπυ! Ὁ ἀτρόμητος γιὸς τοῦ δοξασμένου Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Στὰ δυὸ του χέρια ἔχει σηκώσει μιὰ μεγάλη πέτρα. Τὴν πετάει μὲ δύναμι καὶ ὀρμὴ μέσα στὸ ἀνοικτὸ στόμα τοῦ μανιασμένου Τερατάνθρωπου!

Ὁ τρομερὸς Μποχάρ ξαφνιαίνεται. Σαστίζει γιὰ λίγο. Ἀθελά του δαγκώνει τὴν πέτρα. Σπάει μερικά ἀπ' τὰ μαῦρα θρωμερά δόντια του... Τέλος τὴ φτύνει κάτω μὲ θυμό!

Ὅμως ὥσπου νὰ γίνουν ὅλ' αὐτὰ, περνᾶνε, θέβαινα, λίγες στιγμές.

Στὸ μικρὸ αὐτὸ διάστημα ὁ Μάξ "Αρλαν ἔχει προφθάσει ν' ἀρπάξῃ στὴν ἀγκαλιά του τὸν ἀνήμεπορο Γκαούρ. Καὶ προχωρεῖ βιαστικὸς νὰ φύγῃ...

Ἡ Ταταμποῦ καὶ ὁ Μπέι-

μπυ τὸν ἀκολουθοῦν χαρούμενοι...

Μονάχα ὁ Νταμπούχ μένει ἐκεῖ. Αὐτός δὲν δείχνει καμιά διάθεσι νὰ παρατήρησῃ τὴ μάχη. Μὲ τὸ τρομερό του ρόπαλο ἐξακολουθεῖ νὰ κτυπά τὸν Μποχάρ. Ὅμως ἐκεῖνος καμμιὰ σημασία δὲν τοῦ δίνει.

Καὶ νά: Σηκώνει τώρα ἀπὸ κάτω μιὰ τεράστια πέτρα. Σὰν ἓνα μικρὸ θράξο. Γυρίζει πρὸς τὴ συντροφιά πού φεύγει. Παίρνει φόρα γιὰ νὰ τοὺς τὴν πετάξῃ.

Ἀλλοίμονο! Κανένας ἀπ' ὅλους τοὺς δὲν πρόκειται νὰ μείνῃ ζωντανός!

Ὅμως τὸ κακὸ δὲν προφθαίνει νὰ γίνη...

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Τερατάνθρωπος, ἀκούει πλαῖ τοῦ μιὰ ἀγέρωχη φωνή:

— "Ε, μπάριμπα Κεφαλαρά! Τὸ γλέπεις αὐτό;

Ὁ Μποχάρ γυρίζει ξαφνιασμένος. Κι ἀντικρὺζει τὸν Ποκοπικό κρεμασμένον ἀπ' τὸ χαμηλὸ κλαδί κάποιου πλαϊνοῦ δέντρου. Τοῦ προτείνει τὴ χούφτα τοῦ κλειστή.

— Τὸ γλέπεις αὐτό; τὸν ξαναρωτᾷ. Μονάχα μ' ἐτοῦτο θὰ καταφέρῃς νὰ τοὺς χλαπαχλουπίσῃς ὅλους! Πᾶρ' το καὶ θὰ μοῦ συχωρῇς τ' ἀποθαμένα καὶ τὰ ζωντανά!

Ὁ Τερατάνθρωπος — κρατῶντας πάντα τὴν τεράστια πέτρα — κοντοζυγώνει στὸ κλαδί πού βρίσκεται ὁ νᾶνος. Κάνει νὰ δῇ καλύτερα.

Τὴν ἴδια στιγμή παράξενο κτύπημα νοιώθει στὰ γουρ-

λωμένα μάτια του. Ἡ θωριά του σκοτενιάζει. Παύει νὰ βλέπῃ. Τυφλώνεται!

Ὁ διαβολέμενος Ποκοπικό ἔκανε καὶ πάλι τὸ θαῦμα του. Τοῦ εἶχε πετάξῃ στὰ μάτια μιὰ χούφτα ψιλὸ ξερὸ χῶμα!

Ὁ Τερατάνθρωπος μούγριζει τώρα σὰν θουβάλι πού τὸ σφάζουν! Καὶ τυφλωμένος καθὼς εἶναι, στριφογυρίζει σὰν τρελλός!

Ἡ τεράστια πέτρα πού κρατᾷ, ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια του. Πέφτει κάτω μὲ θαρὺ γδοῦπο!

Ἔτσι, καὶ μὲ ἀπλωμένα τώρα τ' ἀπέραντα χέρια του, ψάχνει νὰ θρῇ τὸ νᾶνο. Τὸν καταραμένο δαίμονα πού τοῦκανε αὐτὴ τὴ λαχτάρα.

Μὰ πῶς νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ, ὁ ἄμοιρος!

Κι ὁ νᾶνος τοῦ ἐξηγεῖ μὲ συμπόνια:

— Θὰ σ' ἔσφαζα φουκαριάρικο! Μὰ ἔχε χάρι πού τυγχάνεις τώρα στραβούλιακας!

Ἄς εἶναι περαστικά, τὸ λοιπόν, καὶ θὰ ξαναπεράσω ἀπὸ Δευτέρα. Θέλω ὅταν σὲ σφάζω νὰ γλέπησ. Γιὰ νὰ μαθαίνῃς τὰ... κόλπα μου!

Ὁ γοριλλάνθρωπος Νταμπούχ καὶ πάλι δὲν λείει νὰ φύγῃ ἀπὸ 'κεῖ. Μένει γιὰτὶ θέλει, μιὰ γιὰ πάντα, νὰ καθάρισῃ τοὺς λογαριασμούς του μὲ τὸν Τερατάνθρωπο!

Ὅμως ὅσο ὁ Μποχάρ δὲν βλέπει, δὲν τὸν κτυπάει. Σέβεται τὴν ἀδυναμία του. Δὲν θέλει νὰ φανῇ ἀνάνδρος! Οὕτε νὰ γίνη δολοφόνος ἐνὸς τυφλοῦ!

Ὁ Τερατάνθρωπος στριφογυρίζει, αρκετές φορές ἄκομα, ἀπλώνοντας τις χεροῦκλες του γιὰ νὰ θρῆ καὶ νὰ πιάσῃ τὸν μικροσκοπικὸ μαῦρο νᾶνο. Κάθε τόσο τρίβει καὶ τὰ δακρυσμένα κατακόκκινα μάτια του...

Ὡσπου τέλος κοντοστέκεται. Ἔχει ἀρχίσει νὰ διακρίνῃ κάπως!

Ὁμως δὲν περιμένει νὰ ξαναθρῆ καλὰ τὸ φῶς του. Ξεκινᾷ ἀμέσως τώρα. Τρέχει σὰν δαιμονισμένος... Τὸ τρομακτικὸ οὐρλιαχτὸ του συνταράζει γῆ καὶ οὐρανό!

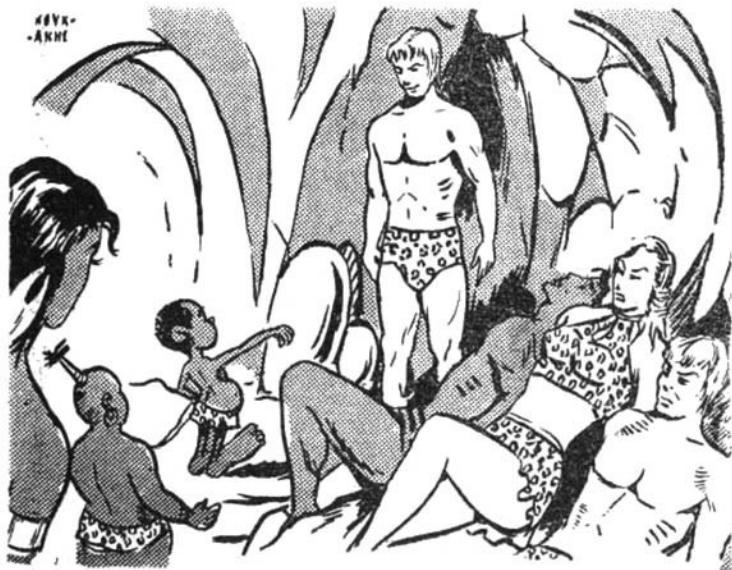
Ὅσο ξεμακραίνει, τόσο οἱ

ἀπαίσιες κραυγές του ἀκούγονται πιὸ ἀδύναμα... Ὡσπου τέλος σθῆνουν σὰν ἀντίλαλος στὸ θάθος τοῦ ἀπέραντου ὁρίζοντα τῆς ἄγριας παρθένας Ζούγκλας.

Ὁ Ποκοπίκο πηδάει τώρα ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου. Τινάζει τὴν παλάμη του ἀπὸ τὰ χώματα. Καὶ ζητωκραυγάζει μ' ἐνθουσιασμό:

— Ζήτω ἐγώ! Ζήτω τοῦ λόγου μου! Ζήτω καὶ τῆς... χούφτας μουουουουου!

Ὑστερα ρίχνοντας μιὰ περιφρονητικὴ ματιά στὸν γοριλλάνθρωπο ποὺ στέκει ἀκίνητος, κυττάζοντας χαμένα

Ὁ Ποκοπίκο προτείνει μεγαλόπρεπα στὸν «Κραγιαμπού» τὴ ράχι τῆς παλάμης του!

πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού ἔφυγε ὁ Μποχάρ, μουρμουρίζει:

— Στὴν ἔσκασε τὸ Τερ-
τανθρωπάκι, μπάρμπα Δεινό-
σαυρε! Ὅσο αὐτὸ δὲν ἔγλε-
πε, κ' ἐλόγου σου μπορούσες
νὰ τὸ καθάρισις, «ὕγρὸν ἁ-
γόραζες» πού λένε. Μόλις
ἄρχισε νὰ γλέπη, τῶρα στὰ
πόδια καὶ «ὕγρὸν ξαναγορά-
ζεις» πού λένε!

Καί, πρὶν ξεκινήσῃ τρέχον-
τας γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν
Μάξ "Αρλαν καὶ τοὺς ἄλ-
λους, τοῦ σκάει τὸ ἀπαραίτη-
το στιχάκι:

«Μὴν ξανακάνῃς τὸ νταή,
καθότι — συμφορά σου —
στὸν μπάρμπα Κέφαλο, κ'
(ἐσύ
δρῆκες τό... μάστορά σου)!

Ὁ γοριλλάνθρωπος θυμώ-
νει. Κάνει μία κίνησι γιὰ νὰ
τὸν ἀρπάξῃ. Ὅμως ὁ Ποκο-
πίκο προφταίνει νὰ ξεφύγῃ.
Καὶ τὸ θάζει στὰ πόδια, φω-
νάζοντας:

— Περικαλῶ! Νὰ μένῃ ἡ
κλωτσοπατινάς! Δὲν εἶναι
βία!..

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ!

Ὁ Μάξ "Αρλαν εἶναι ἀφάν-
ταστα δυνατὸς ἄντρας.

Προχωρεῖ τώρα κατὰ τὴ
δύσι, σηκώνοντας στ' ἄτσα-
λένια μπράτσα του τὸν γιγαν-
τώσωμα Γκαούρ.

Ὁ ἀνὴρ πορὸς "Ελληνας
κυττάζει τὸν Ἀμερικανὸ μὲ
ἀνείπωτῃ εὐγνωμοσύνη:

— Σ' εὐχαριστῶ! τοῦ λέει.
Μοῦ ὥσωσες τὴ ζωή. Ποτέ δὲν
θὰ τὸ ξεχάσω! Εἶσαι ἓνα τί-
μιο παλικάρι!

Ὁ πανώριος τυχодиώκτης
χαμηλώνει τὰ μάτια σὰ νὰ
νοιώθῃ ντροπή. Λέξι δὲν θγά-
ζει ἀπ' τὸ στόμα του.

Ἡ Ταταμπού κι ὁ Μπέϊμπι
ἀκολουθοῦν σιωπηλοί. Τὸ ἴ-
διο κι ὁ Ποκοπίκο πού στὸ
μεταξὺ τοὺς ἔχει φθάσει...

Μόνο, σὲ μιὰ στιγμή, ρί-
χνοντας ματιές ζήλειας στὸν
Γκαούρ, μουρμουρίζει:

— Φίνα τὴ βολεύεις, Μαν-
τράχαλε! Ἐμεῖς ξεποδαρια-
ζόμαστε καὶ τοῦ λόγου σου
ξηγιέσαι... γαῖδουροκαβαλ-
λαρία!..

Τέλος, φθάνουν κάποτε στὴ
σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς
Ζούγκλας...

Ὁ Μάξ "Αρλαν μπάζει μέ-
σα τὸ ἀθάστακτο φορτίο του.
Ἀφήνει τὸν Γκαούρ μαλακά
κάτω στὰ στρωσίδια τῆς Χου-
χούς.

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαία
θάζει ἀμέσως τὸ πονηρὸ στὸ
νοῦ της.

— Καλέ, ἐξεπιτότου κάνει
τὸν ἄρρωστο, τὸ χρυσό μου!
λέει γιὰ τὸν Γκαούρ. Καὶ μὲ
τῶχει νὰ ψοφολογήσῃ μιὰ
φορὰ στὰ πουπουλώδη στρω-
σίδια μου!

Ὁ Ἀμερικανὸς ἔχει ἀφάν-
ταστα κουρασθῇ κ' ἐξαντληθῇ
κάνοντας μιὰ τόσο μακρινὴ
πορεία μ' ἓνα τέτοιο θάρος!

Εἶσι, μόλις παρατάει τὸν
μελαψὸ γίγαντα, παίρνει ὅ-
θειές καὶ γρήγορες ἀνάσες!

"Ομως ξαφνικά τὸ πανώ-
ριο πρόσωπό του χλωμιάζει.
Τὰ μάτια του σκοτεινιάζουν.
Καὶ πρὶν προλάβουν νὰ τὸν
συγκρατήσουν σωριάζεται μι-
σοσιλόθυμος κάτω.

"Ἡ Ταταμποῦ κι ὁ Μπέϊμπυ
σκύβουν ἀνήσυχoi πάνω του.
Μὰ δὲν εἶναι τίποτα σοβαρό.
Μὲ λίγο δροσερὸ νερὸ τὸν
συνεφέρνουν γρήγορα. Τὸν
βοηθᾶνε νὰ σηκωθῇ. Νὰ στα-
θῇ ὀρθός.

"Ὁ Μάξ "Ἀρλαν χαιρετάει
θιαστικά ἄλους ὅσους θρί-
σκονται ἐκεῖ. Καὶ προχωρεῖ
νὰ φύγῃ.

"Ἡ πανώρια Ταταμποῦ τὸν
ξεβγάζει μέχρι τ' ἀνοιγμα
τῆς σπηλιάς:

— Σ' εὐχαριστῶ Μάξ! τοῦ
λέει σιγά. Εἶσαι ἕνας ὑπέρο-
χος κ' εὐγενικὸς "Ἀντρας!

Καὶ προσθέτει πιὸ σιγὰ ἀ-
κόμη:

— Φτάνει νὰ μὴν ἔχῃς πιῇ
κονιάκ!

"Ὁ "Ἀμερικανὸς τυχοδιώ-
κτης σηκώνει τὸ χαμηλωμέ-
νο κεφάλι του. Τὴν κυττάζει
μὲ ἀνείπωτη ἀγάπη καὶ λα-
τρεία! Κ' ἐνῶ τὰ μεγάλα γα-
λανὰ μάτια του θουρκώνουν,
ψιθυρίζει μὲ πονεμένο παρά-
πονο:

— Συχώρεσέ με, Τατα-
μποῦ! Δὲν εἶναι μονάχα τὸ
κονιάκ ποῦ μὲ μεθάει!

Καὶ ξεκινᾶει ἀμέσως μὲ
διάσι. Φεύγει τρέχοντας σὰ
νὰ τὸν κυνηγᾶνε!..

ΤΑ ΒΑΦΤΙΣΙΑ ΚΙ Ο ΝΟΥΝΟΣ!

"Ὁ Ταρζάν κ' ἡ Τζέιν εἶναι

θέβαια μέσα στὴ σπηλιά. Μὰ,
ὅπως ξέρουμε θρίσκονται στὰ
στρωσιδία τους καὶ σὲ κακὰ
χάλια! Βογγᾶνε ἀπ' τοὺς
πόνους ποῦ νοιώθουν στὰ
κορμιά τους.

Λίγο πιὸ πέρα, ξαπλωμένους
στὰ στρωσιδία τῆς Χουχοῦς
βογγάει τώρα κι ὁ Γκαοῦρ.

"Ὁ Ποκοπίκο τοὺς κοροϊ-
δεύει:

— "Εεε, λεθέντες! Νοσκο-
μεῖο τὸ κάναν' ἐδῶ μέσα;
Δὲν σηκώνόσαστε, λέω γ' ὧν,
νά... στρώσουμε τραπέζι!

"Ἡ ὑπέροχη μελαιψὴ "Ἐλλη-
νίδα ξαναγυρίζει ἀπὸ τὸ ἄ-
νοιγμα τῆς σπηλιάς ποῦ εἶχε
ξεβγάλει τὸν "Ἀμερικανό. "Ὁ-
μως ὁ νᾶνος τὴν κυττάζει ἄ-
γρια:

— Πολλὰ ψοῦ - ψοῦ ἄρχι-
σες νὰ μοῦχῃς μὲ τὸ "Ἀμα-
ξαράκι, κυρά Λουκούμω!
Πρόσεξε καλὰ γιατί ἀπιστίες
δὲν σηκώνω τοῦ λόγου μου!
Θὰ σὸν σφάξω καὶ θὰ ψά-
χνῃς νὰ θρῆς τὴν... κεφάλω
του!

— "Ὅρσε, Δὸν Ζουάνε! τοῦ
κάνει ἡ Χουχοῦ. Καὶ κολλάει
τὴν ἀνοικτὴ παλάμη της στὴ
μούρη του.

"Ἡ Ταταμποῦ χαμογελάει
καλόκαρδα. "Υστερα κάθεται
σὲ μιὰ π.τρα τῆς σπηλιάς.
Λέει σ' ὅλους τὰ καθέκαστα...

Μονάχα γιὰ τὸ πρόστυχο
φέροισιμο τοῦ μεθυσμένου "Ἀμε-
ρικανοῦ δὲν μιλάει καθόλου.
Αὐτὴ τὴν περιπέτεια θέλει κ'
ἡ ἴδια νὰ μὴ τὴ θυμᾶται. Νὰ
τὴν ξεχάσῃ...

"Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία ξ-
χει σκύψει τώρα καὶ κάνει

τά θαυματουργά γιατροσόφια της στην πληγή του ποδαριού του Γκαούρ.

— Γεια σου, ανθυποχούλχα! της κάνει ο νάνος.

— Γρομάρα στά μπατζάκια σου, χρυσό μου! του αποκρίνεται εκείνη.

‘Ο Ποκοπικό φορτώνεται τώρα στον Ταρζάν:

— Τό λοιπόν, μπάρμπα Μεγαλειότατε, ό μονογενής μπου νταλάς σου αποδειχτηκε τσίφτης και μερακλαντάν! Πολύ τόν γουστάρω, αδερφέ μου!.. Τούτέστι δέν τυγχάνει πλέον κοροϊδάρα, όπως ξέραμε! Με αντιλαθαίνεσαι;

Τό ίδιο κι ό Γκαούρ κ’ ή Ταταμπού. Λένε κι αυτοί στον Ταρζάν και στη Τζέιν τά καλύτερα λόγια για τόν Μπέιμπε.

Τό καλόκαρδο αυτό παλικάρι είχε φερθή σαν ήρωας!..

‘Ο “Αρχοντας της Ζούγκλας” κυττάζει τώρα μέ θαυμασμό και καμάρι τόν μονάκριβο γιό του:

— Μπράβο Μπέιμπε! Είμαι περήφανος για σένα!

Ο νάνος διαμαρτύρεται:

— Τί Μπέιμπε και ξεμπέιμπε!... Είναι ντροπής νά λέμε έτσι έναν ήρωα, μετά συγχαρήσιος!

‘Η μελιστάλακτη Χουχού ά νασηκώνει τό κεφάλι της άπ’ τό κτυπημένο πόδι του Γκαούρ:

— Καλέ τί λές, καλέ;! ‘Εμένα μ’ άρέσει! Είναι όνομα... γλυκώδες. Με συγχωρείτε κιόλας!

‘Ο Ποκοπικό τήν άγριοκυτ

τάζει:

— ‘Εσύ κύττα τά γιατροσόφια σου και σκασμός μέχρι Δευτέρα Παρουσία, ‘Εδω έχουμε θαφτίσια. Δέν παίζουμε τίς... κουμπάρες!

‘Αμέσως γυρίζει στο γιό του Ταρζάν:

— Τό λοιπόν, ήρωϊκέ Πιτορικά, άκου ν’ άκούσης!...

“Απαξ, τό όποϊον, πολύ σέ γουστάρω, αδερφέ μου, πήρα τήν αποφασάρα νά σέ θαφτίσω! Δέον, τό λοιπόν, νά μέ σέβεσαι άγρίως! Σούχω ‘κονομήσει κ’ ένα όνοματάκι, νά γλείφης τά δάχτυλά σου!...

‘Η Χουχού είναι περίεργη:

— Τί όνομα, καλέ;

‘Ο νάνος άποκρίνεται σοβαρά:

— Μπούρδας!

‘Ο Μπέιμπε τόν άγριοκυττάζει.

‘Ο Ποκοπικό συνεχίζει:

— Κι άν δέν σου γουστάρει αυτό, έχω άλλο:

— Ποιό; Ξανακάνει ή πυγμαία.

— Μούργος!

‘Ο γιός του Ταρζάν θυμώνει τώρα. ‘Αρπάζει τό νάνο άπό τό λαιμό. Κάνει νά τόν πετάξει έξω.

— “Όχι, θρέ κουτέ! του έξηγει εκείνος. ‘Αστεία στά ‘πα για νά γελάση ή Χουχού. Για σένα έχω άλλο όνομα. “Ένδοξο και τρομερό!

‘Ο Μπέιμπε τόν αφήνει:

— Δηλαδή;

‘Ο Ποκοπικό παίρνει ύφος τώρα. Κι άποκρίνεται:

— Κραγιαμπού!..

“Όλο έξαφνιάζονται. Κυττά

ζουν μέ θαυμασμό τὸ νᾶνο. Κ' ἐπαναλαμβάνουν ψιθυριστὰ σὰν ἡχώ:

— Κραγιαμπού!... Κραγιαμπού!...

— Ὠραῖο! Ὑπέροχο ὄνομα. Κάνει ὁ Ταρζάν. Καλύτερο ἀπὸ ὅσα μποροῦσα νὰ φανταστῶ. Μπράβο, Ποκοπικό!...

Κι' ἀμέσως — γυρίζοντας στὸ γιό του — κάνει, αὐτὸς πρῶτος, τὴν ἀρχή:

— Ἐλα, Κραγιαμπού! τοῦ λέει. Ἐλα νὰ σὲ φιλήσω!

Ὁ διάδοχος τῆς Ζούγκλας σκύβει. Φυλάει τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα του. Ξανασηκώνεται συγκινημένος.

Τώρα εἶναι ἡ σειρά τοῦ νάνου.

Ὁ Ποκοπικό τοῦ προτείνει μεγαλόπρεπα τὴ ράχι τῆς παλάμης του:

— Ἐλα, Κραγιαμπού, παιδί μου! τοῦ κάνει. Ἀνασπᾶσου τὴ χερσούκλα τοῦ βαφτιστοῦ σου!...

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν ξεκαρδίζεται στὰ γέλια. Τὸν πιάνει ἀκατάσχετος θῆχας. Ἀρχίζει νὰ πνίγεται:

— Γκούχ, γκούχ, γκούχ, γκούχ!...

Ἡ Χουχού πετιέται ὀρθή κι ἀνήσυχή. Ἀρχίζει νὰ τὸν κτυπάη στὴν πλάτη. Καὶ δειχνοντάς του τὸν Ποκοπικό τοῦ φωνάζη, ὅπως οἱ μαννάδες στὰ μωρά τους ὅταν πνίγωνται ἀπὸ νερό:

— Ὁ νουνός, καλέ! Ὁ νουνός!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΔΗΝ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗΝ

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθήναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγγραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελφαὶ εἰς τὸν Ἐκδότην

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 69

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

πὺν κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΙΟ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ

ἀπὸ ὅσα ἔχει γράψει ὁ **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

*Τὸ μυστηριώδες μαῦρο χάπι—“Ἐνα σιδερένιο “Ορνιο!
—Τὸ πισιόλι πὺν πυροβολεῖ μονάχο του—Μποχὰρ
καὶ Γιοχάνα—Μιά φοβερὴ γυναῖκα!—Λευκοὶ κα-
κοῦργοι στὴ Ζούγκλα*

Ο Λ Ε Σ Κ Α Ι Ο Λ Ο Ι

περιμένουν μὲ ἀγωνία τὴν ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

πὺν θὰ κυκλοφορήσῃ

Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Τοῦ **ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ**

ΠΡΟΣΟΧΗ: Ἀπὸ τὸ τεῦχος αὐτό, πὺν θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη ἀρχίζει μιὰ σειρὰ ἀπὸ πρωτοφανεῖς καὶ συναρπαστικὲς περιπέτειες:

Ἐνας φοβερός καὶ ἀπαίσιος Κακοῦργος ξεκινάει ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ μαζὶ μὲ τὴ σατανικὴ πανέμορφη φίλη του, κι ἄλλους ἑκατὸ τρομεροὺς δολοφόνους καὶ δραπέτας κατέργων. Μ' ἓνα φορτηγὸ καράβι, γεμᾶτο ὅπλα, φθάνουν στὴν Ἀφρικὴ.

Τὸ δνεῖρο τοῦ ἀρχικακούργου εἶναι νὰ σκοτώσῃ τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Γκαούρ. Γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸς ἀφέντης τῆς ἀπέραντης Ζούγκλας καὶ κύριος τῶν θησαυρῶν της.

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σὲ δλόκληρη τὴν Ἑλλάδα.

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ. (Τόμος 1ος)

1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ. (Τόμος 2ος)

9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, ΗΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ. (Τόμος 3ος)

17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ.

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ. (Τόμος 4ος)

25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΣΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ (Τόμος 5ος)

33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ. (Τόμος 6ος)

41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ.

ΣΕΙΡΑ ΕΒΔΟΜΗ. (Τόμος 7ος)

49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ.

ΣΕΙΡΑ ΟΓΔΩΗ. (Τόμος 8ος)

57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ.

ΣΕΙΡΑ ΕΝΝΑΤΗ. (Τόμος 9ος)

65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΚΑΤΗ. (Τόμος 10ος)

73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ.

ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. []